THE CHURCH WEEKLY

ചർച്ചുവീക്കിലി   ഒററപ്രതി 13 നഃ പൈസ

വാല്യം XI	1957 ആഗസ്റ്റ് 11	ലക്കം 29

Thought for the week.

In order to mould thee into entire Conformity to His will, He must have thee pliable in His hands, and this Pliability is more quickly reached by yielding in the little things than even by the greater. Thy one great desire is to follow Him fully; canst thou not say then a continual "yes" to all His sweet commands whether small or great, and trust Him to lead thee by the shortest road to thy fullest blessedness?

H. W. S.

Editorial.

"വലിയകുളത്തിലെ കൊച്ചുതാറാവ്"

ചർച്ചുവീക്കിലിയുടെ ഒരു മുഖപ്രസംഗത്തിന് ഇങ്ങനെ വിചിത്രമായ ഒരു തലക്കെട്ട് കൊടുത്തിരിക്കുന്നതെന്താണെന്ന് വായനക്കാർ വിസ്മയിക്കുന്നുണ്ടാവാം. ഈ പംക്തികളിൽ വിദഗ്ദ്ധമായ ലേഖനസഹായങ്ങൾ ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന ബ: ഫാദർ സി. എ. എബ്രഹാം അവർകൾ എം. എ. ബി. ഡി. ബി. ലിററ്(ഓക്സൺ) റോമാസഭയിൽ ചേർന്ന വിവരം ഇതിനകം മലങ്കരസുറിയാനിസഭാംഗങ്ങൾ അറിഞ്ഞുകാണുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. ജൂലൈമാസം 21-ാം തീയതി ഔപചാരികമായി അദ്ദേഹം റോമാ സഭയുമായി "പുനരൈക്യ"പ്പെട്ടതായി റിപ്പോർട്ടു കണ്ടു. "പുനരൈക്യ"ത്തിന് ശേഷം അദ്ദേഹം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ ഒരു ഇംഗ്ലീഷ് ലേഖനം വായിക്കുവാനിടയായി. അദ്ദേഹത്തിന് സ്വതസിദ്ധമായ ആംഗല സാഹിത്യശൈലിയിൽ മധുരമനോഹരമായ രീതിയിൽ എഴുതിയിരിക്കുന്ന ആ ലേഖനം ശ്രദ്ധാപൂർവം ഞങ്ങൾ വായിച്ചു. കാർഡിനൽ ന്യൂമാൻെറ ചരിത്രപ്രസിദ്ധമായ "Apologia Pro Vita Sua" എന്ന ഗ്രന്ഥം അദ്ദേഹം റോമാസഭയിൽചേർന്നശേഷംപ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയതാണ്. ബ: എബ്രഹാം അച്ചൻെറ ഈ പ്രഥമ ലേഖനത്തിൽ തൻെറ സഭാ പരിവർത്തനത്തിന് ആധാരമായ പലതും അദ്ദേഹം വിശദീകരിച്ചിരിക്കുമെന്നുള്ള പ്രതീക്ഷയിൽ ഞങ്ങൾ അതീവ താൽപ്പര്യത്തോടുകൂടിയാണ് ആ ലേഖനം വായിച്ചുനോക്കിയത്. അദ്ദേഹം ആ ലേഖനം ഉപസംഹരിച്ചിരിക്കുന്നതിങ്ങനെയാണ്: "I have chosen therefore to be a small duck in a big pond rather than remain a big one in a small pond" അതിങ്ങനെ പരിഭാഷപ്പെടുത്താം "അതുകൊണ്ട് ഞാൻ ഒരു ചെറിയ കുളത്തിലെ വലിയ താറാവായി കഴിയുന്നതിനെക്കാൾ വലിയ കുളത്തിലെ ചെറിയ താറാവായിരിക്കാൻ ഇഷ്ടപ്പെട്ടു." ചെറിയ കുളത്തിലെ ചെറിയ താറാവുകളായി കഴിയുന്നവരാണ് ആ ലേഖനത്തിന് ഈ മറുപടി എഴുതാൻ ശ്രമിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ട് ബ: അച്ചൻെറ മാനസിക പശ്ചാത്തലം ശരിയായി മനസ്സിലാക്കാൻ ഞങ്ങൾക്കു കഴിഞ്ഞില്ലെങ്കിൽ അതു ക്ഷന്തവ്യമാണെന്നു സമാധാനപ്പെടുന്നു. "ചെറിയ കുളത്തിലെ വലിയ താറാവാ"യിരുന്നപ്പോൾ അദ്ദേഹം എഴുതിയ ഒരു ലേഖനം ഞങ്ങൾ അന്യത്രപ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്.

ആ ലേഖനം ചർച്ചുവീക്കിലിയുടെ മുഖപ്രസംഗമായി അദ്ദേഹം എഴുതിയതാണ്. പത്തുനാൽപ്പതുകൊല്ലങ്ങൾക്കു മുമ്പ് 'മങ്കുഴിയിലച്ചൻ' എന്ന പേരിൽ പലർക്കും സുപരിചിതനായിരുന്നദേഹം വികാരിയായിരുന്ന ഒരു ഇടവകയിൽ നടന്ന സംഭവമാണ് ഞങ്ങളുടെ സ്മരണയിൽ എത്തുന്നത്. ഇടവകാംഗങ്ങൾ തമ്മിൽ ഏതോ പ്രശ്നം സംബന്ധിച്ചു വലിയ വാശിയും വഴക്കും ഉണ്ടാകുകയും, രണ്ടു ഭാഗമായി തിരിഞ്ഞു കോടതികയറേണ്ട ഘട്ടത്തിലെത്തുകയും ചെയ്തു. ഒരു പാർട്ടിക്കാർ അച്ചനെ വന്നുകണ്ട് അന്യായംകൊടുക്കാനുള്ള ന്യായങ്ങളും പോയിൻറുകളും തയാറാക്കി കോടതിയുടെകേന്ദ്രമായിരുന്നനാലുമൈൽ അകലെയുള്ള പട്ടണത്തിലേക്കു ഒരു ദിവസം അതിരാവിലെ തിരിച്ചു. കുറച്ചുകഴിഞ്ഞു പ്രതിപക്ഷക്കാർ ഈ വിവരം അറിയാതെ അച്ചനെത്തന്നെ ആലോചനയ്ക്കും സഹായസഹകരണങ്ങൾക്കും സമീപിച്ചു. വിനോദരസികനായിരുന്ന അച്ചൻ "എടാ കപ്യാരെ ഒരു കടലാസു ഇങ്ങോട്ട് എടുക്കൂ. അന്യായം തയാറാക്കിയവന് പത്രിക തയാറാക്കാനാണോ പ്രയാസം" എന്നു പറഞ്ഞു പ്രതിപക്ഷക്കാർക്കും ആവശ്യമായ നിർദ്ദേശങ്ങൾ നൽകി അയച്ചതായിട്ടാണ് കഥ. ബ. എബ്രഹാം അച്ചൻെറ വിദഗ്ദ്ധ ഇംഗ്ലീഷ് ലേഖനത്തിന് മറുപടി അദ്ദേഹം തന്നെ ഏതാനും മാസങ്ങൾക്കു മുമ്പ് ഈ പംക്തികളിൽ എഴുതിയിരുന്നു. ആ മറുപടിയാണ് ഞങ്ങൾ അന്യത്ര ചേർത്തിരിക്കുന്നത്. ഇങ്ങനെ ഒരു പ്രശ്നത്തിൻെറ രണ്ടുവശങ്ങൾക്കും വിദഗ്ദ്ധമായ ആധാരങ്ങളും വാദങ്ങളും പറയുവാൻകഴിവുള്ള ഒരു ദേഹത്തെ റോമാസഭയ്ക്കുലഭിച്ചതിൽ ആ സമുദാ

യത്തെ അനുമോദിക്കുകയും, അങ്ങനെയുള്ള ഒരു പ്രഗത്ഭമതിയെ സ്വന്തം നിരകളിൽനിന്നു് നഷ്ടപ്പെടുവാൻ ഇടയായതിൽ മലങ്കര സുറിയാനി സഭയോടുള്ള അനുശോചനം രേഖപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഇനിയും പണ്ഡിതനായ അച്ചനോടു് ഞങ്ങൾക്കു ചില കാര്യങ്ങൾ വിശദീകരിക്കുവാനുണ്ടു്. അദ്ദേഹത്തിനു് അറിഞ്ഞുകൂടാത്ത കാര്യങ്ങളല്ല. അനുസ്മരിപ്പിക്കുവാൻ മാത്രം പറയുകയാണു്. ചെറിയ കുളത്തിലെ ചെറിയ താറാവുകളായി ഞങ്ങളിൽ കുറേപ്പേർ മലങ്കര സുറിയാനി സഭയിൽ തുടർന്നു പോകുന്നതു് ഒരു കാലത്തു് "വലിയ താറാവു"കളാകുമെന്നുള്ള പ്രത്യാശയിലല്ലെന്നു ഞങ്ങളെ അടുത്തറിയാവുന്ന അദ്ദേഹം വിശ്വസിക്കുമെന്നു ഞങ്ങൾ പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു. ചെറിയതെങ്കിലും "കുള"മാണെന്നു് അദ്ദേഹം തന്നെ സമ്മതിക്കുന്ന ഒരു പുരാതന സഭയിൽ നിന്നു് മാറുന്നതു് പുതിയതായി ചെന്നു ചേരുന്ന കുളത്തിന്റെ വലുപ്പം മാത്രം ഒരു കാരണമായിരിക്കരുതെന്നുള്ളതുകൊണ്ടാണു്. അദ്ദേഹം എഴുതിയ ഇംഗ്ലീഷുലേഖനത്തിൽ റോമാസഭ ഇതിനു മുമ്പു അവകാശപ്പെടാത്ത യാതൊരു മേന്മകളും വിവരിച്ചിട്ടില്ല. റോമാസഭ വലുതാണു്. അനേകം പുണ്യാത്മാക്കളെ സംബന്ധിച്ചു അഭിമാനം കൊള്ളാൻ ചരിത്രം അവക്കു അവകാശം നൽകിയിട്ടുണ്ടു്. സേവനപരമായ പല വൻകാര്യങ്ങളും അവർ നടത്തിയിട്ടുണ്ടു്. നടത്തികൊണ്ടിരിക്കുന്നുമുണ്ടു്. ഇവയുടെ നേരെയെല്ലാം കണ്ണടച്ചുകൊണ്ടു് റോമാ സഭയുടെ ദൂഷ്യങ്ങൾ എടുത്തുപറയാൻ ഞങ്ങൾ ഉദ്യമിക്കുകയല്ല. അതിനാവശ്യവുമില്ല. റോമിലുണ്ടായിരുന്നതുപോലെ അലക്സന്ത്രിയായിലും, കുസ്തന്തിനോസു്പോലീസിലും, അന്ത്യോഖ്യായിലുംഓരോ പാത്രിയക്കീസു് ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്ന ചരിത്രപരമാർത്ഥം അദ്ദേഹം വിസംവദിക്കുകയില്ലല്ലോ. അങ്ങനെ ഒരേ അധികാരത്തിലും സ്ഥാനമഹിമയിലും നാലു പേരുണ്ടാകാൻ കാരണമെന്താണു്? വി. പത്രോസിന്റെ സർവാധികാരത്തിലാണു് എല്ലാ അപ്പോസ്തോലന്മാരും അവരുടെ പിൻഗാമികളും കഴിയേണ്ടതെന്നു നിർദ്ദേശിച്ചുകൊണ്ടു് മിശിഹാതമ്പുരാൻ സംഘടനാപരമായ ചില അടിസ്ഥാനങ്ങൾ ഇട്ടിരുന്നുവെന്നു് ഏതു ചരിത്രത്തെയും വേദപുസ്തകവാക്യത്തെയും ആധാരമാക്കിയാണു് ബ. അച്ചൻ വാദിക്കുന്നതു്.

"തങ്ങളിൽ വലിയവൻ ആരു്" എന്ന ഒരു വിവാദം ശ്ലീഹന്മാരുടെ ഇടയിൽ നടന്നതായി വേദപുസ്തകത്തിൽ നാം വായിക്കുന്നുണ്ടു്. പത്രോസിനെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊണ്ടു കർത്താവു് ആ പ്രശ്നപരിഹാരം നടത്തിയില്ല. നേരേമറിച്ചു മറ്റൊരു പ്രമാണമാണു് കർത്താവു് അവിടെ വിശദീകരിച്ചതു്. മറ്റൊരവസരത്തിൽ ശ്ലീഹന്മാരുടെ കാലുകൾ കഴുകി മാതൃകാപരമായി പ്രവർത്തിച്ചതു് ഈ പ്രശ്നത്തിന്റെതന്നെ ഒരു മറുപടിയായിരുന്നു. വിപുലമായ റോമാസാമ്രാജ്യത്തിന്റെ തലസ്ഥാനനഗരിയിൽ താമസിച്ചിരുന്ന പാത്രിയക്കീസിനു പ്രതാപവും സ്വാധീനവും ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നും, ആ പ്രതാപം മറ്റു പാത്രിയക്കീസുമാരുടെ മേൽ അടിച്ചേൽപ്പിക്കുവാൻ ക്രിസ്തുവും അപ്പോസ്തലന്മാരും ജീവിച്ചു നൂററാണ്ടു കഴിഞ്ഞു് അനേകശതാബ്ദങ്ങൾക്കുശേഷം ഒരു റോമൻപാത്രിയക്കീസിനു തോന്നിയ ഉന്മാദമാണു് സാഹോദര്യത്തിൽ വർത്തിച്ചിരുന്ന പാത്രിയർക്കീസുമാർ തമ്മിൽ വിരുദ്ധതയുണ്ടാക്കാൻകാരണമായതെന്നും മററുമുള്ള ചരിത്രസത്യങ്ങൾ ബ. അച്ചനു് അറിയാൻ വഹിയാത്തതല്ല. കാനോനാകളിൽ പറയുന്ന മററു മൂന്നു പാത്രിയർക്കീസുമാരും ആ അവകാശവാദത്തെ ചെറുത്തു. ഒരു പാത്രിയർക്കീസെങ്കിലും റോമൻ അവകാശത്തെ വകവച്ചുകൊടുത്തെങ്കിൽ ഏതാണ്ടൊരു ന്യായം ആ അവകാശവാദത്തിനു ചിലരെങ്കിലും കണ്ടിരുന്നുവെന്നു സമ്മതിക്കാം. പന്ത്രണ്ടു് അപ്പോസ്തലന്മാർക്കും ഇപ്പോൾ ചില ക്രൈസ്തവസഭകളും ലോകവും പ്രതീക്ഷിക്കുന്നതുപോലെയുള്ള സിംഹാസനങ്ങൾ കർത്താവു കൽപ്പിച്ചുകൊടുത്തിരുന്നുവെങ്കിൽ മററു സിംഹാസനങ്ങൾ ഒക്കെ എവിടെയാണു്? തന്റെ വാത്സല്യശിഷ്യനായിരുന്ന യോഹന്നാനു് എങ്കിലും ഒരു മായാത്ത സിംഹാസനം നൽകേണ്ടതായിരുന്നു. വി. പത്രോസിന്റെ പിന്തുടർച്ചാവകാശം റോമായിൽ തെരഞ്ഞെടുക്കുന്ന ഒരു ബിഷപ്പിനാണോ എന്നു യുക്തിപൂർവം ഒന്നു ചിന്തിക്കുക. റോമൻആധിപത്യവും ഭരണവുമാണു് കർത്താവും അപ്പോസ്തലന്മാരും വിഭാവനം ചെയ്തിരുന്നതെങ്കിൽ പത്രോസു് വീരമരണം പ്രാപിച്ചപ്പോൾ അന്നു ജീവിച്ചിരുന്ന വി. യോഹന്നാനെ റോമിൽ വരുത്തി സ്ഥാനാരോഹണം ചെയ്യിക്കേണ്ടിയിരുന്നു. അങ്ങനെയൊരു കനിഷ്ഠസഹോദരാവകാശം വകവച്ചുകൊടുക്കാതെയാണോ മറ്റൊരാളെ അവിടെ അവരോധിച്ചതു്? വെറും യുക്തിക്കുവേണ്ടി വാദങ്ങൾ ഉന്നയിക്കുകയല്ല. അപ്പോസ്തലന്മാർ ക്രിസ്തുവിന്റെ സുവിശേഷം ലോകത്തിനു നൽകി. അവർ യാത്രചെയ്തു പ്രസംഗം നടത്തിയിടത്തെല്ലാം അവർ സഭകൾ സ്ഥാപിച്ചു. അന്ത്യോഖ്യയിലും, ഗ്രീസിലും, റോമായിലും, ഈജിപ്റ്റിലും, ഇൻഡ്യയിലും സഭകൾ ഉണ്ടായി. സഭ വലുതായപ്പോൾ ഭരണസൗകര്യത്തിനും സത്യോപദേശങ്ങളുടെ കാവലിനും സദാചാരനിഷ്ഠയ്ക്കുള്ള മാർഗ്ഗദർശിത്വത്തിനും ആദ്ധ്യാത്മികവരങ്ങൾക്കുള്ള കൂദാശപരമായ അനുഷ്ഠാനത്തിനും ക്രമികങ്ങളും പാത്രിയർക്കാസിംഹാസനങ്ങളും വളർന്നുവന്നു. റോമിലെ പാത്രിയർക്കീസിനുണ്ടായിരുന്ന സൗകര്യങ്ങളും, റോമൻ നിയമപാരമ്പര്യത്തിലുള്ള പരിശീലനവും മററുള്ളവർക്കില്ലായിരുന്നു. റോമൻ പാപ്പാ കൂടുതൽ ശക്തനായി. ചില പാത്രിയർക്കാസ്ഥാനങ്ങൾ ക്ഷയിച്ചു. ശക്തനായിത്തീർന്ന അദ്ദേഹംമററുള്ളവരുടെമേൽ കുതിരകയറാൻ തുടങ്ങി. അവർ പ്രതിഷേധിച്ചു. റോമൻ സാമ്രാജ്യശക്തിയും സൗകര്യങ്ങളും പല ചരിത്രസംഭവങ്ങളും മാർപ്പാപ്പായ്ക്കു് അനുകൂലസാഹചര്യങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ചു. കൊള്ളരുതായ്മകളുടെ ചരിത്രവും ആ സിംഹാസനത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ള നന്മപോലെ തന്നെ പ്രസിദ്ധിയാർജ്ജിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അങ്ങനെ ശക്തിയും പ്രതാപവും ആർജ്ജിച്ച റോമാ പാത്രിയർക്കീസിനെ ആ കാരണങ്ങൾകൊണ്ടു മററു പാത്രിയർക്കീസന്മാർ അനുസരിക്കണമെന്നു് ആവശ്യപ്പെട്ടതിനെ അപ്പടി സ്വീകരിക്കാനുള്ള സന്നദ്ധത എന്തുകൊണ്ടോ അവർ പ്രദർശിപ്പിച്ചില്ല. മത്സരങ്ങളും വഴക്കുകളും ക്രൈസ്തവസഭയുടെ ഇരുളടഞ്ഞ ചരിത്രമാണു്. അതിനു റോമാ പാപ്പാമാർ ഒട്ടും കാരണക്കാരായിരുന്നില്ലെന്നു ബ. അച്ചൻപോലും വാദിക്കയില്ല. പ്രൊട്ടസ്റ്റന്റു സഭകൾ മാർട്ടിൻ ലൂതറിന്റെ കാലത്തിനു ശേഷം അനവധിയായി മുളച്ചുവന്നതിനു മാർട്ടിൻലൂതറിനെ മാത്രം

റോമാസഭ കുററപ്പെടുത്തും. മാർട്ടിൻ ലൂതറിനുണ്ടായിരുന്നതിൽ കൂടുതൽ ഉത്തരവാദിത്വം ആ പിരിച്ചിലുക ൾക്കു റോമാസഭയ്ക്കുണ്ടായിരുന്നു. റോമാസഭയുടെ തുടർച്ചയായുള്ള കൊള്ളരുതായ്മകളും നയങ്ങളും മാറി വന്നതു് പ്രോട്ടസ്റ്റൻറുസഭകളുടെപ്രതിഷേധങ്ങളും വെല്ലുവിളികളും കൊണ്ടാണു്. മററൊരു പ്രയോജനവും പ്രോട്ടസ്റ്റൻറുസഭകൾ മൂലം ഉണ്ടായിട്ടില്ലെങ്കിലും റോമാസഭയുടെ ശുദ്ധീകരണത്തിനു വളരെയധികം സംഭാവനകൾ അവർ നൽകിയിട്ടുണ്ടു്. പ്രോട്ടസ്റ്റൻറുസഭകളുടെ വക്കാലത്തു പറയുകയല്ല. ചരിത്രസംഭവങ്ങൾ എടുത്തു പറയുന്നവെന്നേയുള്ളു. കാലാനുസൃതമായി റോമാസഭ പുരോഗമിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ആദിമ ശതാബ്ദങ്ങളിൽ കേൾക്കാത്ത പുതിയ ഉപദേശങ്ങളും അവർ പിന്നീടുള്ള പുരോഗമനത്തിൽ സ്വീകരിച്ചു. അവ പുരോഗതിയേയും ജീവനേയും വളർച്ചയേയും ആയിരിക്കാം പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതു്. എന്നാൽ പണ്ടു തമ്മിൽ പിരിയുവാൻ ഇടവന്ന പുരാതനസഭകൾ ഒന്നും പുതിയ ഉപദേശങ്ങൾ അംഗീകരിക്കേണ്ട ആവശ്യമൊ ന്യായമൊ ഇതുവരെകണ്ടില്ല. അതുവരുടെ തെററാണെന്നു റോമാസഭ പറയുമായിരിക്കും. മററു പുരാതനസഭകൾ റോമാസഭയുടെ കുററമാണെന്നും പറയും. ഈ പരസ്പരാരോപണങ്ങൾ തുടങ്ങിയിട്ടു ശതാബ്ദങ്ങൾ കഴിഞ്ഞു. ഇന്നും അവ തുടരുകയാണു്. "കൊച്ചുകുളങ്ങൾ" വലിയ കുളത്തിൽ ലയിക്കുവാനുള്ള ആഹ്വാനവും പ്രചരണവും ശക്തിയായി നടന്നുതുടങ്ങിയിട്ടു വളരെക്കാലമായി. എങ്കിലും "ചെറിയ കുളങ്ങൾ"ക്കു് അവരവരുടേതായ ഉത്തരവാദിത്വങ്ങളുണ്ടെന്നുള്ള ബോധത്തെ ആദരിച്ചുകഴിയുകയാണു്. ദൈവികമായ ഒരുദ്ദേശം ആ നിലനിൽപ്പിലുണ്ടെന്നാണു് അവരുടെ ഉത്തമവിശ്വാസം. ബ. എബ്രഹാംഅച്ചൻ പറയുന്നതുപോലെ "സ്വപ്നലോകത്തെ സഭ"യിലല്ല ഞങ്ങൾ ജീവിക്കുന്നതു്. അദ്ദേഹം വിഭാവനം ചെയ്യുന്ന "എക്യുമെനിക്കൽ" ബന്ധം ഞങ്ങളുടേതിൽ നിന്നു വിഭിന്നമാണു്. അദ്ദേഹം വീക്ഷിക്കുന്ന രീതിയിലുള്ള "പുനരൈക്യം" "വലിയ കുള" മെന്നും "ചെറിയ കുള"മെന്നും ഉള്ള വലിപ്പച്ചെറുപ്പവ്യത്യാസത്തെ ആസ്പദമാക്കിയാണു്. അങ്ങനെയുള്ള "പുനരൈക്യം" റോമാസഭ നൂററാണ്ടുകളായി നിലനിറുത്തിപ്പോരുന്നചില അസ്വീകാര്യങ്ങളായ വീക്ഷണഗതിയെ തിരുത്താൻ സഹായിക്കുന്നവയല്ല. ക്രിസ്തുവിൻെറ നാമം വഹിക്കുന്നവർ ഐക്യതയിൽ വരണം. ക്രിസ്തുവിൻെറ പ്രാർത്ഥനയും അഭിലാഷവും അതായിരുന്നു. ആ ഐക്യതയെപ്പററിയുള്ള ധാരണാവ്യത്യാസങ്ങൾ കാതലായ ചില തത്വങ്ങളെ സ്പർശിക്കുന്നവയാണു്. വിസ്തരഭയത്താൽ ആ വശം ഈ ലേഖനത്തിൽതന്നെ പ്രതിപാദിക്കുവാൻ ഞങ്ങൾ ഉദ്യമിക്കുന്നില്ല.

ട്രാവൻകൂർ ഫോർവ്വേഡ് ബാങ്ക് (ക്ലിപ്തം)

ഹെഡ് ആഫീസ്: കോട്ടയം

അധികൃതമൂലധനം	രൂ 50,00,000
വശ്ദത്തമൂലധനം	രൂ 25,00 000
നിക്ഷിപ്തമൂലധനം	രൂ 150,000
കരുതൽധനം	രൂ 7,88,000
പ്രവർത്തനമൂലധനം	രൂ 4,91,12000

[31-12-56]

ശരിയായഈടിന്മേൽ കുറഞ്ഞ കാലത്തേക്കു വയ്പ ആവശ്യമുള്ളവർ

ഞങ്ങളുടെ 47 ശാഖകളിൽ ഏതിനെയെങ്കിലും സമീപിക്കുക.

ബാങ്കിംഗ്സംബന്ധമായ എല്ലാപ്രവർത്തനങ്ങളും നടത്തിവരുന്നു

Look forward and bank
With Forward Bank.

എം. സി. മാത്യു
മാനേജിംഗ് ഡയറക്ടർ

നവദമ്പതിമാരുടെ ഫോട്ടോകൾ

വിവാഹബന്ധത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്ന ക്രൈസ്തവ ദമ്പതിമാരുടെ ഫോട്ടോകൾ പ്രസിദ്ധംചെയ്യുന്നതു് ചർച്ചുവീക്കിലിയുടെ ശാഹിക പംക്തിക്കു് ഒരു ഭൂഷണമായിരിക്കുമെന്നും, സമുദായാംഗങ്ങൾ തമ്മിൽ കൂടുതൽ പരിചയപ്പെടാനും,കുടുംബബന്ധങ്ങളെപ്പററി അറിവു ലഭിക്കുവാനും സഹായിച്ചു് സാമുദായിക ബോധം വളർത്തുന്ന ഒരു അഭിലഷണീയ സംരംഭമായിരിക്കുമതെന്നും അഭിപ്രായപ്പെട്ടു പല സ്നേഹിതന്മാരും നിർദ്ദേശങ്ങൾ അയച്ചിട്ടുണ്ടു്. അങ്ങനെയുള്ള ഒരു പതിവു്ആരംഭിക്കുന്നതിനു ഞങ്ങൾക്കു സന്തോഷമാണെന്നുള്ള വിവരം മാന്യ വായനക്കാരെ അറിയിച്ചുകൊള്ളുന്നു. ബ്ലോക്കുനിർമ്മാണച്ചെലവിനും മററുമായി 12 രൂപാ ഫോട്ടോസഹിതം അയച്ചിരിക്കേണ്ടതാണു്. ചർച്ചുവീക്കിലി വരിക്കാരെയൊ അവരുടെ ഏററവുംഅടുത്ത ബന്ധുക്കളെയൊ (പുത്രൻ, പുത്രി, സഹോദരൻ, സഹോദരി എന്ന ബന്ധമാണുദ്ദേശിക്കുന്നതു്) സംബന്ധിക്കുന്ന ഫോട്ടോകൾക്കു 10 ക. അയച്ചാൽ മതിയാകുമെന്നുള്ള വിവരവും അറിയിച്ചുകൊള്ളുന്നു. അതുപോലെ ചരമഫോട്ടോ പ്രസിദ്ധം ചെയ്യുന്നതിനും സൗകര്യപ്പെടുത്തുന്നതാണെന്നുള്ള വിവരം അറിയിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

—o—

റോമാസഭ കൂട്ടിച്ചേർത്തിട്ടുള്ള തെററായ വിശ്വാസ പ്രഖ്യാപനങ്ങൾ

ക്രൈസ്തവ സഭയുടെ ഐക്യത്തിനു പ്രധാന പ്രതിബന്ധം

പാപ്പായുടെ അപ്രമാദിത്വം, ആദായ മാർഗ്ഗമായ ദണ്ഡവിമോചനം, റോമൻ കത്തോലിക്കരുടെ ധാർമ്മിക സന്മാർഗ്ഗിക അധഃപതനം, കത്തോലിക്കർക്ക അകത്തോലിക്കരോടുള്ള അക്രൈസ്തവ മനോഭാവം എന്നിവകളുടെ പരിതാപകരമായ നില

(ഫാദർ സി. ഏ. ഏബ്രഹാം എം. ഏ. ബി. ഡി. ബിലിററ്)

[ഈയിടെ [redacted] റോമാസഭയുടെ അംഗത്വം സ്വീകരിച്ച സമർത്ഥനും പണ്ഡിതനുമായ ലേഖകൻ "അപ്രമാദിത്വമുള്ള പ്രമാദങ്ങൾ" എന്ന ശീർഷകത്തിൽ 1956 സെപ്റ്റംബർ 30-ാംനു-യിലെ ചർച്ചു വീക്കിലിയിൽ ബോധപൂർവം എഴുതിയ മുഖപ്രസംഗമാണ് ചുവടെ ചേർക്കുന്നത്. പത്രാധിപർ]

വിശ്വാസപ്രമാണത്തിൽ നാം ഏററു പറയുന്ന ഏകസഭ ലോകത്തിൽ ഇന്ന് യാഥാർത്ഥ്യമായി തീരുന്നതിന് റോമൻ കത്തോലിക്കാസഭ ഒരു വലിയ വിലങ്ങുതടി തന്നെയാണ്. ആ സഭയുടെ നേട്ടങ്ങളെയൊ ക്രിസ്തീയ സാക്ഷിയെയൊ ലോകവ്യാപ്തിയെയൊ വിഗണിച്ചുകൊണ്ടല്ല ഞങ്ങൾ ഇതു പറയുന്നത്. കിഴക്കൻ സഭകളുടെ വീക്ഷണകോണത്തിൽ സഭകളുടെ ഐക്യത്തിന് റോമാസഭ വരുത്തിയിരിക്കുന്ന ചില പ്രതിബന്ധങ്ങളെ പരാമർശിക്കുന്നതു ആവശ്യമായിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു ആ വശത്തെപ്പററി മാത്രം ഇവിടെ പ്രതിപാദിക്കുകയാണ്.

കിഴക്കൻ സഭകളുടെ കൂട്ടായ്മയിൽ നിന്നു റോമാസഭ വേർപെട്ട ശേഷം ആ സഭ കൂട്ടിച്ചേർത്തിട്ടുള്ള പുതിയ വിശ്വാസ പ്രഖ്യാപനങ്ങളാണ് സഭാ ഐക്യത്തിന് പ്രധാനമായ പ്രതിബന്ധമായി നിലകൊള്ളുന്നതു. 1870-ൽ പ്രഖ്യാപിക്കപ്പെട്ട "മാർ പാപ്പായുടെ അപ്രമാദിത്വ" മാണ് ഇവയിൽ പ്രധാനപ്പെട്ട ഒന്ന്. സഭയെ പഠിപ്പിക്കുന്നതിന്, ഔദ്യോഗികമായി, വിശ്വാസം സന്മാർഗ്ഗം ഇവ സംബന്ധിച്ച് മാർപാപ്പാ പ്രഖ്യാപനങ്ങൾ ചെയ്യുമ്പോൾ തെററുപഠിപ്പിക്കുന്നതിന് ദൈവം അദ്ദേഹത്തെ അനുവദിക്കുകയില്ല എന്നുള്ളതാണ് അപ്രമാദിത്വവരത്തിൻെറ അർത്ഥം. ഈ പ്രഖ്യാപനം ഉണ്ടായ കാലത്തു് അനേകം റോമൻ കത്തോലിക്കാ പണ്ഡിതന്മാർ അതിനെ എതിർത്തിരുന്നു എന്നുള്ളതു് ചരിത്ര സത്യമാണ്. ആ സഭയുടെ ഒരു വിഭാഗം പാപ്പായുടെ ആധിപത്യത്തിൽ നിന്നു വേർപെടുന്നതിനും ഇതിടയാക്കി. അപ്രമാദിത്വം അവകാശപ്പെടാവുന്ന എത്ര പ്രഖ്യാപനങ്ങൾ ഇതിനകം ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു് എന്നുള്ളതിനെപ്പററി റോമാ പണ്ഡിതന്മാർ തമ്മിൽ ഇന്നും അഭിപ്രായവ്യത്യാസമുണ്ടു്. മൂന്നു മുതൽ ഒൻപതു വരെ പ്രഖ്യാപനങ്ങൾ ഉണ്ടായിക്കഴിഞ്ഞു എന്നു പറയുന്നവരുണ്ടു്. കർത്താവിൻെറ എല്ലാ ശിഷ്യന്മാർക്കും അപ്രമാദിത്വവരം ഉണ്ടായിരുന്നതായി റോമാസഭ പറയുന്നു. അങ്ങനെയെങ്കിൽ റോമാസഭയുടെ തലവനു മാത്രമല്ല അപ്രമാദിത്വമുള്ളതു് എന്ന് അവർ സമ്മതിക്കേണ്ടി വരും. അപ്രമാദിത്വമുള്ള സഭാതലവന്മാരുടെ അവകാശവാദങ്ങളും പഠിപ്പിക്കലുകളും പരസ്പര വിരുദ്ധമായി വരുന്നതു് എങ്ങനെ പൊരുത്തപ്പെടുത്തും? റോമാബിഷപ്പിനുള്ള അപ്രമാദിത്വത്തിന് മാററുകൂട്ടുമെന്ന് പറയുമൊ എന്തൊ! മുകളിൽ സൂചിപ്പിച്ച പ്രകാരം മാർപ്പാപ്പായെ, തെററു പ്രഖ്യാപിക്കുന്നതിന് ദൈവം അനുവദിക്കുകയില്ലെന്നു പറയുന്നതിൻെറ അർത്ഥം സകല മനുഷ്യർക്കും ദൈവം നൽകിയിരിക്കുന്ന സ്വാതന്ത്ര്യം (free will) സഭാതലവനിൽ നിന്നു് എടുത്തുകളയുന്നു എന്നാണ്. യേശുക്രിസ്തു വെളിപ്പെടുത്തിയ ദൈവസ്വഭാവത്തിനു് ഇതു വിരുദ്ധമാണ് എന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ദണ്ഡവിമോചനം നൽകുന്നതിനടിസ്ഥാനമായ ഉപദേശമാണ് റോമാസഭ സ്വയമായി കൂട്ടിച്ചേർത്തിരിക്കുന്ന മറെറാരു കാര്യം. കൃപ പ്രാപിക്കുന്നതിനുതകുന്ന സ്ഥിതിയിൽ കഴിയുന്നവർക്കു് — സത്യകുമ്പസാരം നടത്തി പാപമോചനം പ്രാപിച്ചവർക്കു് —ചില പ്രാർത്ഥനകൾ ചൊല്ലുക, പുണ്യസ്ഥലങ്ങൾ സന്ദർശിക്കുക മുതലായ സുകൃതങ്ങൾക്കു് പ്രതിഫലമായി ഏതാനും നാളത്തെ ദണ്ഡവിമോചനം ബസ്പുർക്കാനായിൽ നൽകുന്നതിനു സഭയ്ക്കവകാശമുണ്ടു് എന്നാണ് ഈ ഉപദേശം. മരിച്ചുപോയവർക്കു വേണ്ടിയും ഇതുപയോഗപ്പെടുത്താം. 100 ദിവസത്തെ ദണ്ഡവിമോചനം നൽകുന്നതിന് ബിഷപ്പിനും, 200 ദിവസത്തേക്കു് ആർച്ചുബിഷപ്പിനും, 300 ദിവസത്തേക്കു് കർദ്ദിനാളിനും അതിൽ കൂടുതൽ കാലത്തേയ്ക്കു് പാപ്പായ്ക്കുമാത്രവും അധികാരമുണ്ടെന്നാണ് റോമാസഭയുടെ ക്രമീകരണം. റോമാസഭയ്ക്കു് ഈ ഉപദേശം ഒരു വലിയ ആദായമാർഗ്ഗമായി ഇന്നും നിലകൊള്ളുന്നുണ്ടു്. മരണാനന്തരമുള്ള അവസ്ഥയിൽ ലോകത്തിലേതു പോലെ ദിവസങ്ങളും മാസങ്ങളും ഉള്ളതായി കണക്കാക്കുന്നതു് പ്രത്യക്ഷത്തിൽ തന്നെ അർത്ഥശൂന്യമാണ്. സമയക്ലിപ്തങ്ങൾ ഈ ലോകത്തിനു മാത്രമുള്ളതാണ്. മനുഷ്യമനസ്സിനു പൂർണ്ണമായി ഗ്രഹിക്കാൻ സാധിക്കാത്തതായ ദൈവികരഹസ്യങ്ങളുണ്ടു്. അവയെ കണക്കും തർക്കശാസ്ത്രവും, പോലെ കൈകാര്യം ചെയ്തു് പട്ടികകളും വിലകളും നിർമ്മിക്കുന്നതു് റോമാസഭയുടെ പതിവാണ്. അതൊരു ലത്തീൻമനോഭാവമാണെന്നു പോലും പറയാം. പക്ഷെ അതു ക്രിസ്തുസഭയുടെ പ്രത്യേക ലക്ഷണമായിക്കരുതാൻ പ്രയാസമാണ്. പരിശുദ്ധന്മാരുടെ സംസർഗ്ഗത്തെപ്പററിയുള്ള

റോമാസഭയുടെ മനോഭാവം കിഴക്കൻ സഭകൾക്ക് ആശങ്ക നൽകുന്നതാണ്. വി. കന്യകമറിയാമിനെക്കുറിച്ച് 1854—ലും അതിനു ശേഷവും ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആത്മരക്ഷയ്ക്കാവശ്യമായ വിശ്വാസപ്രഖ്യാപനങ്ങൾ ഇക്കൂട്ടത്തിൽപെടുന്നു. പരിശുദ്ധന്മാരുടെ സംസർഗ്ഗത്തിലും പ്രാർത്ഥനയിലും —ക്രിസ്തീയ സംസർഗ്ഗത്തിന്റെ പ്രകടനം പ്രാർത്ഥനയാണ്—വിശ്വസിക്കുന്നതും, ഫാത്തിമായിലെ പ്രതിമ വിമാനമാർഗ്ഗം പ്രദർശനത്തിനുകൊണ്ടു നടക്കുന്നതും തമ്മിൽ വളരെ ദൂരമുണ്ട്. പ്രായോഗികമായി, സാധാരണ ജനങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അന്ധവിശ്വാസങ്ങൾക്കും ദുരാചാരങ്ങൾക്കും റോമാസഭയുടെ ഈ ഉപദേശങ്ങൾ വഴിതെളിച്ചിട്ടുണ്ട്. താത്വികമായ അവരുടെ സാധൂകരണങ്ങൾ അന്ധവിശ്വാസങ്ങളെ ഉൾക്കൊള്ളുന്നില്ലെന്നു് പറഞ്ഞേക്കാം. ഹിന്ദുക്കളുടെ വിഗ്രഹാരാധനയെക്കുറിച്ചും ഇതു പറയാവുന്നതായിരിക്കും.

റോമാസഭ കിഴക്കൻ സഭകളേക്കാൾ ലോകവ്യാപകമാണെന്നും, കൂടുതൽ സ്വാധീനശക്തി ചെലുത്തുന്നതിന് കഴിവുള്ളതാണെന്നും അവകാശപ്പെടുന്നുണ്ട്. ആ വ്യാപ്തിക്കനുസരണമായ ദോഷങ്ങളും കാണുന്നുണ്ട് എന്നുള്ളതും ഓർക്കേണ്ടതാണ്. മാൾട്ടാ, സ്പെയിൻ എന്നീ രാജ്യങ്ങളിൽ അകത്തോലിക്കരോടുള്ള കത്തോലിക്കമനോഭാവം അക്രൈസ്തവമാണെന്നു ഞങ്ങൾകരുതുന്നു. കത്തോലിക്കർ കുറവായിട്ടുള്ള രാജ്യങ്ങളിൽ ന്യൂനപക്ഷങ്ങൾക്കു വേണ്ടിയുള്ള അവരുടെ ധാർമ്മിക വാദം എത്ര ശക്തിയുള്ളതു്! പക്ഷെ, കത്തോലിക്കർ ന്യൂനപക്ഷമാണെങ്കിൽ മാത്രമെ ഈ പ്രമാണം അവർ ഓർക്കാറുള്ളു എന്നതാണ് സത്യം. കൊളംബിയാ, തെക്കെഅമേരിക്കാ എന്നീ പ്രദേശങ്ങളിൽ കത്തോലിക്കാസഭയുടെ തുടർച്ചയായ വാഴ്ചയുടെ ഫലം ഭയാനകമാണെന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. മനുഷ്യമനസ്സുകളെ കത്തോലിക്കാസഭ പൂർണ്ണമായി നിയന്ത്രിക്കുന്നതിന്റെ ഫലം ഈ രാജ്യങ്ങളിൽ കാണുന്നതുപോലെയുള്ള സാന്മാർഗ്ഗികവും ധാർമ്മികവുമായ അധ:പതനമാണെങ്കിൽ എവിടെയൊ സാരമായ തകരാറുണ്ടെന്നു് സ്പഷ്ടമാണ്. അന്തർദ്ദേശീയബന്ധങ്ങളിൽ ക്രിസ്തീയമായ മൂല്യങ്ങളെ റോമാസഭ പ്രത്യേകമായി മുറുകെ പിടിക്കുന്നു എന്നു പറയുന്നതിനും സാധിക്കുകയില്ല. ഒരുദാഹരണം മാത്രം പറയാം. അബസീനിയ ആക്രമിക്കുന്നതിന് മുസ്സോളിനി അയച്ച പട്ടാളത്തെ മാർപാപ്പാ തിരുമേനി പ്രത്യേകം അനുഗ്രഹിക്കുകയുണ്ടായി. അബിസീനിയൻ ചക്രവർത്തി കത്തോലിക്കനല്ലായിരുന്നു എന്നുള്ളതു് ഈ ഹീനകൃത്യത്തിനു് ഒരു കാരണമായിരുന്നൊ എന്തൊ!

ദൈവത്തിന്റെ സഭ ദൃശ്യമായി ഏക കൂട്ടായ്മയിൽ വരുന്നതിനു് ഇതരസഭകൾ റോമാസഭയിൽ ലയിക്കുകയല്ല റോമാസഭയുടെ വേർപാടിനുശേഷം അവർ സ്വയമായി വരുത്തിവച്ച പ്രതിബന്ധങ്ങൾ നീക്കുകയാണ് ആദ്യത്തെ പടി. സഭകളുടെ ഐക്യത്തിനു് സഭാമാററം എളുപ്പമാർഗ്ഗമായി കരുതുന്നവർ ഇതിനെപ്പററി പ്രാർത്ഥനാപൂർവ്വം ചിന്തിക്കയും ബുദ്ധിപൂർവം പഠിക്കയും ചെയ്യേണ്ടതാണ്.

(രണ്ടു സ്നേഹിതന്മാർ തുടർക്കഥ)

അദ്ധ്യായം 24 (തുടർച്ച)

സുരസുന്ദരി

(എം. കുര്യൻ)

ഉയരത്തിൽ കുറിയ ഒരു മനുഷ്യൻ മുറിക്കുള്ളിലേക്ക് കടന്നു വന്നു. ശരീരം കണ്ടാൽ പ്രത്യേകിച്ച് ആകർഷകമായിട്ടൊന്നും തോന്നില്ല. എന്നാൽ ആ ശിരസ്സ് രാജസഭാവം ദ്യോതിപ്പിക്കാൻ പോരുന്നതാണ്. ആഗ്നേയമായ ആ കണ്ണുകളിൽ സദാ ഒരു തിളക്കം കാണാം. അവയ്ക്കു് ആജ്ഞാശക്തിയേറിയ ഒരു വശ്യതയുണ്ട്. ലൂക്കോസിനു് വിശ്വാസം വന്നില്ല. ആഗതനെ ഒരിക്കൽകൂടി സൂക്ഷിച്ചു നോക്കി. അവ്യക്തമായ ഏതോ ഒരു ഭയം ആ യുവാവിന്റെ മനസ്സിൽ ആഞ്ഞടിച്ചു. സ്വന്തം ഇച്ഛാശക്തിയേയോ ഉദ്ദേശത്തെയോ കവച്ചു വയ്ക്കുന്നതായ എന്തോ ഒന്നിനെപ്പററി ഭയവും ആദരവും കലർന്ന ഒരു മനോഭാവം മനസ്സിനെ ആവേശിച്ചു. പെട്ടെന്ന് ഒരു മിന്നായം പോലെ ഓർമ്മയുടെ മൂടുപടം ഉതിർന്നു വീണു. ദമസ്കോസിലെ ഒരു കുന്നിൻ പുറത്തു വച്ച് ശൌൽ എന്നൊരു മനുഷ്യൻ ഉച്ചരിച്ച വാക്കുകൾ സ്മൃതിപഥത്തിലെത്തി. "ലൂക്കോസേ! നാം ഉൽകൃഷ്ടമായ ഒരു പരിപാടിയുടെ ഭാഗങ്ങളാണ്; നമുക്ക് ഇനിയും മനസ്സിലായിട്ടില്ലെങ്കിലും അനുസരിക്കാതെ നിർവാഹമില്ല"

അതേ, ആ മനുഷ്യനാണ് അതാ മുമ്പിൽ നിൽക്കുന്നതു്! സൗഹൃദയപൂർവമായ മന്ദഹാസത്തോടെ, നസ്രായനായ യേശുവിന്റെ അനുയായികൾക്ക് സാധാരണമായ ഹൃദ്യതയോടെ മുമ്പിൽ കാണപ്പെടുന്നതാണ്. തർസോസുകാരനായ ശൌൽ "ലൂക്കോസേ! നാം വീണ്ടും കണ്ടുമുട്ടുകയാണ്. പണ്ടു് ഞാൻ പറഞ്ഞതോർമ്മയുണ്ടോ?—നാം വീണ്ടും കണ്ടുമുട്ടണമെന്നുള്ളതു് ദൈവഹിതമാണെന്നു്."

അവിചാരിതമായി ശൗൽ അവിടെ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടതു കണ്ടു് ലൂക്കോസ് പെട്ടെന്നു് അമ്പരന്നു പോയിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു് ഒരു നിമിഷനേരത്തേക്ക് ആ യുവാവിന്റെ നാവനങ്ങിയില്ല. ലൂക്കോസ്സിന്റെ അമ്പരപ്പു മനസ്സിലാക്കിക്കൊണ്ടു് ശൗൽ ദയാവായ്പോടെ പറഞ്ഞു: "നിന്റെ സഹോദരന് സുഖക്കേട് വളരെ കൂടുതലാണെന്നു് അനന്യാസ് എന്നെ അറിയിക്കുകയുണ്ടായി"

ലൂക്കോസിനു് സംസാരശക്തി വീണ്ടും കിട്ടി: "ജ്യേഷ്ഠൻ മരണത്തോടടുത്തിരിക്കുന്നു. എനിക്ക് ഇനിയുമൊന്നും ചെയ്യാനില്ല"

"അങ്ങനെയെങ്കിൽ പ്രാർത്ഥിക്കാനുള്ള സമയമാണിതു്." ശൌൽ കിടക്കയ്ക്കു സമീപം മുട്ടുകുത്തി. മററുള്ളവർ അനുകരിച്ചു. ലൂക്കോസ് ചിന്തിക്കാതെ തന്നെ മുട്ടിന്മേൽ വീണു. എന്നാൽ പ്രോബസാകട്ടെ പുറകിൽ വാതായനത്തിനരികത്തേക്കു നീങ്ങി, നോക്കിനിന്നതേയുള്ളു. ശൌലിന്റെ സ്വരം പതിഞ്ഞ ദൃഢമായ പദങ്ങളെ വഹിച്ചുകൊണ്ടു പ്രവഹിച്ചു തുടങ്ങി. തികഞ്ഞ വിശ്വാസത്തോടെ ഏതോ സുഹൃത്തിനോടു അഭ്യർത്ഥിക്കുന്ന ഭാവത്തിലായിരുന്നു പ്രാർത്ഥന. മുട്ടുകുത്തി നിന്നവർ മാറി മാറി പ്രാ[illegible] തുടർന്നുകൊ

ണ്ടിരുന്നു. പ്രാർത്ഥനാമാല അങ്ങനെ നടക്കുന്ന വേളയിൽ ലൂക്കോസിനു വിചിത്രമായ ഒരനുഭവമുണ്ടായി. മററാരോ ആ മുറിയിൽ പ്രവേശിച്ചു തന്നെ പിടിച്ചു മാററി, അപ്പൊളേളാണിയസിൻെറയും ആ യുവാവിൻെറ ഭാഗധേയത്തിൻെറയും നിയന്ത്രണം കൈയേററുവെന്നുള്ള ഒരു തോന്നൽ. പ്രോബസ് തോളത്തു തട്ടിയപ്പോൾ ലൂക്കോസ് എഴുന്നേററ് സ്നേഹിതനെ അനുഗമിച്ച് അടുത്ത മുറിയിലേക്ക് പോയി. അവർ അവിടെ ഭക്ഷണമേശയുടെ അരികിലിരുന്ന് ഭക്ഷണം കഴിക്കാനാരംഭിച്ചു.

"രോഗശാന്തിക്കാരെന്നു പറയപ്പെടുന്ന ഇപ്പരിഷകൾ ചികിത്സയുടെ രംഗത്തുനിന്നു് നിന്നെ നിശേഷം പുറന്തള്ളിയെന്നതു് നീ മനസ്സിലാക്കുന്നുണ്ടോ?" പ്രോബസിൻെറ സ്വരം നിശിതമായിരുന്നു.

സ്വല്പം മുമ്പ് തനിക്കു അതേ തോന്നലുണ്ടായിയെന്ന വസ്തുത യുവാവ് വെളിപ്പെടുത്താൻ പോയില്ല. ഇത്രമാത്രം പറഞ്ഞു: "എന്നെക്കൊണ്ടു കഴിവുള്ളതെല്ലാം ഞാൻ ചെയ്തതാണ്. അതെല്ലാം ഫലശൂന്യമായി പരിണമിക്കുകയാണുണ്ടായതു്."

പ്രോബസ് വിട്ടില്ല: "വ്യാകുലതയും ക്ഷീണവും നിമിത്തം നിൻെറ കാഴ്ചക്ക് കൂർമ്മത നഷ്ടീഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്. നീ രക്തം പുറത്തെടുത്ത ശേഷം രോഗിയിൽ വ്യക്തമായ മാററം ഞാൻ കണ്ടതല്ലേ! അപ്പൊളേളാണിയസ് രക്ഷപെടുന്നപക്ഷം, അതു നിൻെറ വൈദ്യനിപുണതകൊണ്ടായിരിക്കും, അല്ലാതെ ഏതോ ദേവനു് സ്തുതിപാടുന്ന ഇപ്പരിഷകളുടെ മന്ത്രോച്ചാരണം നിമിത്തമായിരിക്കില്ല."

"ജ്യേഷ്ഠൻ സുഖപ്പെട്ടാൽ മതി. അതിനുള്ള ബഹുമതി ആർ എടുത്താലും എനിക്കു വിരോധമില്ല."

"ശൗൽ എന്ന ആ മനുഷ്യനെ കണ്ടിട്ട് ആർക്കും വഴിമാറി കൊടുക്കുന്ന കൂട്ടത്തിലാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ബഹുമതി കിട്ടേണ്ടിടത്തു നിന്ന് അതു വാങ്ങിക്കൊണ്ടു തന്നെ മാറുന്ന ലക്ഷണമാണ്." പ്രോബസ് തുടർന്നു. "നിങ്ങൾ ഇരുവരും വീണ്ടും കണ്ടുമുട്ടണമെന്നുള്ളതു് ദൈവഹിതമാണെന്ന് ആ മനുഷ്യൻ പറഞ്ഞു കേട്ടല്ലൊ. അതു വിശ്വസിക്കുന്നുണ്ടോ?"

ലൂക്കോസ് ചിന്താലീനനായി. "എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. ഏതായാലും ഞങ്ങൾ വീണ്ടും കണ്ടുമുട്ടിയിരിക്കും. അതെങ്ങനെ വിശദീകരിക്കും?"

"എന്താണു വിഷമം? തർസോസുകാരനായ ശൗൽ തൻെറ മാതൃദേശത്തെത്തി പാർക്കുന്നു. നമ്മുടെ മാർഗ്ഗം ആ പട്ടണത്തിലൂടെ കടന്നു പോകുന്നു."

"പക്ഷെ, ശൗൽ പാർക്കുന്ന തർസോസു പട്ടണത്തിൽ കടക്കുന്നതിനു സ്വല്പം മുമ്പായി മാത്രം അപ്പൊളേളാണിയസിനു സുഖക്കേടു പിടിപെട്ടതെന്തിനു്?"

"നാം യാത്രചെയ്ത പാത ആയിരം കൊല്ലമായി പിസിദിയൻ അന്ത്യോഖ്യയ്ക്കും തർസോസിനുമിടയ്ക്കും നീണ്ടുകിടക്കുന്നു. അന്ത്യോഖ്യയിലേക്കുള്ള യാത്രയിൽ നാം ആ വഴി തെരഞ്ഞെടുത്തു. പിന്നെ, ന്യൂമോണിയായുടെ കാര്യം. നല്ല കരുത്തന്മാർക്കു പോലും ആ രോഗം പിടിപെടാറുണ്ട്. അപ്പോൾ പിന്നെ ക്ഷീണിതഗാത്രനായ അപ്പൊളേളാണിയസിനെ അതു കയറിപ്പിടിച്ചതിൽ അത്ഭുതപ്പെടാനുണ്ടോ?"

"ശരിയായിരിക്കാം." ലൂക്കോസ് താടിക്കു കൈയും കൊടുത്തിരുപ്പാണ്. "എനിക്കു വലിയ ക്ഷീണം തോന്നുന്നു. ചിന്തിക്കാൻ ശക്തിയില്ല. ഏതായാലും, അപ്പൊളേളാണിയസിനെ രക്ഷിക്കാൻ കഴിയുന്ന യാതൊരു ശക്തിയെയും ഭത്സിക്കാൻ ഞാൻ തയാറില്ല. എൻെറ അഹന്തയ്ക്കു തൃപ്തി നൽകുന്നതിനുവേണ്ടി അതൊന്നും ചെയ്യുക ശരിയല്ല."

പ്രോബസ് മറുപടി പറയുന്നതിനുമുമ്പ് ശൗൽ മുറിക്കുള്ളിലേക്കു കടന്നുവന്നു. "അപ്പൊളേളാണിയസിനു കുറവുണ്ടോ?" ഉൽക്കണ്ഠയോടെ ഡോക്ടർ തെരക്കി.

ആശ്വസിപ്പിക്കുന്ന ഭാവത്തിൽ കൈ ലൂക്കോസിൻെറ തോളിൽവച്ചുകൊണ്ട് ശൗൽ പറഞ്ഞു. "മരണത്തിൽനിന്ന് നിൻെറ ജ്യേഷ്ഠനെ രക്ഷിക്കണമെന്നു ഞങ്ങൾ യേശുക്രിസ്തുവിനോടു അഭ്യർത്ഥിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിൽ കൂടുതലൊന്നും ആർക്കും ചെയ്യാനാവില്ല. ഇനി അകത്തുപോയി നിൻെറ വൈദ്യനൈപുണിയുടെ പ്രയോജനം രോഗിക്കു നൽകുക."

"പക്ഷേ—" ലൂക്കോസ് തൻെറ നിസ്സഹായാവസ്ഥയെപ്പററി പറയാൻ തുടങ്ങുകയായിരുന്നു. ശൗൽ യുവാവിനെ തടഞ്ഞു.

"ആരോഗ്യമുള്ളവർക്കല്ല, രോഗികൾക്കാണ് വൈദ്യൻെറ ആവശ്യമെന്ന് യേശു ശിഷ്യന്മാരോടു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. നാം, അനുവദിക്കുന്നപക്ഷം നമ്മുടെ എല്ലാ സംരംഭങ്ങളിലും നമ്മോടൊന്നിച്ചു ബുദ്ധിമുട്ടുവാൻ ദൈവം സദാ സന്നദ്ധനാണെന്നുള്ളതിൻെറ തെളിവായിട്ട് യേശു ലോകത്തിൽ അവതരിച്ചു." യുവാവിൻെറ കൈ മൃദുവായി ഒന്നു കുലുക്കിട്ട്, ശൗൽ കടന്നുപോയി.

അനന്യാസും താടിക്കാരൻ പ്രസംഗകനും രോഗിയുടെ മുറിയിൽ നിന്നു പുറത്തുവന്നു. നെയ്ത്തുകാരൻ പറഞ്ഞു. "ലൂക്കോസേ! വിഷാദിക്കേണ്ടാ. യേശുവിൻെറ അനുയായികളെ ഒരുമിച്ചു ചേർത്ത്, നിൻെറ സഹോദരനുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കാൻ പോവുകയാണു ഞങ്ങൾ. പേടിക്കേണ്ട. ദൈവം നമ്മെ കൈവെടിയുകയില്ല."

രോഗിയുടെ കൈ സ്വന്തം കൈയിൽ കോർത്തുപിടിച്ചുകൊണ്ട്, മറിയാമ്നെ കിടക്കയുടെ വക്കത്ത് ഇരിക്കുന്നുണ്ട്. രോഗിയുടെ നാഡി ഇടിപ്പു താണിട്ടില്ല; ചുണ്ടുകളുടെ നീലനിറത്തിലും പ്രകടമായ മാററമൊന്നുമില്ല. ശ്വാസോച്ഛ്വാസം കണ്ടാൽ വിഷമം തോന്നും. ആശ നൽകാൻ പോരുന്നതായി യാതൊരു മാററവും ലൂക്കോസു കണ്ടില്ല. യുവാവിൻെറ മുഖത്തെ നിരാശ കണ്ട് മറിയാമ്നെ പറഞ്ഞു: "അങ്ങ് നിരാശപ്പെടരുതേ! അങ്ങയുടെ ജ്യേഷ്ഠൻ ജീവിക്കുമെന്ന് എൻെറ ഹൃദയം മന്ത്രിക്കുന്നു. അങ്ങയുടെ സ്നേഹിതനായ ശതാധിപൻെറ ഒരു ഭൃത്യനെ ആശയില്ലെന്നു പറഞ്ഞിട്ടും എല്ലാരും തള്ളിട്ടും, യേശു സുഖപ്പെടുത്തിയ കാര്യം ഓർമ്മിക്കുന്നില്ലേ?"

ആ ചിന്ത ലൂക്കോസിന് ആശ്വാസം ഏകിയില്ല. ഈ രീതിയിലുള്ള പലരും റോമാസൈനികക്യാമ്പിൽ കിടന്നു മരിക്കുന്നതു് ഡോക്ടർ കണ്ടിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ, ഇവിടെ യാതൊന്നും ചെയ്യാനില്ല; അന്ത്യത്തെ പ്രതീക്ഷിച്ചു കാത്തിരിക്കുകയേ വേണ്ടു. ആ യുവാവ്, തലയ്ക്കു കൈയും കൊടുത്ത് കിടക്കയുടെ അരികിലിരുന്നു; ഏറെത്താമസിയാതെ, ക്ഷീണാധിക്യവും ഉറക്കമിളപ്പും കാരണം ലൂക്കോസ് ഇരുന്നുകൊണ്ടുതന്നെ ഉറങ്ങിപ്പോയി.

ഏകദേശം ഒരുമണിക്കൂറോളം ഉറങ്ങിക്കാണണം. മറിയാമ്നയുടെ അട്ടഹാസം കേട്ട് യുവാവു ഞെട്ടിയുണർന്നു. എന്തുപററി? സന്തോഷത്തിൻെറ കണ്ണുനീർ പൊഴിച്ചുകൊണ്ട് ആ യുവതി കിടക്കയ്ക്കു സമീ

പ്രതിവാരപ്രഭാഷണം (TheSermon for the week)

സാമൂഹ്യനീതിയും ദൈവരാജ്യസ്ഥാപനവും

(എം. തൊമ്മൻ ബി. ഏ.)

"നീതിക്കു വിശന്നു ദാഹിക്കുന്നവർ ഭാഗ്യവാന്മാർ; അവർക്കു തൃപ്തിവരും." (മത്തായി 5:6)

സാമൂഹ്യനീതിയുടെ ആവശ്യത്തെപ്പററി ഇന്നു പ്രസംഗിക്കേണ്ട ആവശ്യമേയില്ല. അതു് ഒരടിയന്തിരാവശ്യമാണെന്നുള്ള ബോധം ലോകത്തിൽ സാർവ്വത്രികമായിട്ടുണ്ട്. ക്രിസ്ത്യാനികളായ നാം സാമൂഹ്യനീതിയിൽ അന്തർഭവിച്ചിരിക്കുന്ന കാര്യങ്ങൾ എന്തെല്ലാമാണെന്നു പ്രത്യേകം ചിന്തിക്കുവാൻ കടപ്പെട്ടവരാണു്. വ്യക്തിയുടെ സൗഭാഗ്യത്തിനും, രക്ഷയ്ക്കും അതു ഒഴിച്ചുകൂടാത്തതാണെന്നു കർത്താവു പഠിപ്പിക്കുന്നു.

അനീതിവഴിയായി സൗഭാഗ്യം കൈവരുത്തുവാൻ ശ്രമിക്കുന്ന ആളുകളുണ്ട്. ഏതുമാർഗ്ഗങ്ങൾ പ്രയോഗിച്ചായാലും വേണ്ടില്ല, തങ്ങൾക്കു കരസ്ഥമാക്കുവാൻ കഴിയുന്നത്ര ധനവും സുഖസൗകര്യങ്ങളും കരസ്ഥമാക്കി തങ്ങൾക്കായി മാത്രം സമ്പാദിച്ചുവെച്ചു് അങ്ങനെ സൗഭാഗ്യം കണ്ടെത്താമെന്നു വ്യാമോഹിക്കുന്ന ആളുകളാണു് അധികംപേരും. തങ്ങൾ ലോകമാകുന്ന ഒരു വലിയ കുടുംബത്തിലെ അംഗങ്ങളാണെന്നും, മററുള്ളവരുടെ ന്യായമായ ആവശ്യങ്ങളെ അവഗണിച്ചുകൊണ്ടുള്ള സമ്പാദ്യങ്ങൾ സൗഭാഗ്യത്തിലേക്കല്ലാ പ്രത്യുത, ഏകാന്തതയിലേക്കും ദൈവത്തിൽനിന്നും മനുഷ്യനിൽനിന്നുമുള്ള വേർപാടിലേക്കുമാണു് നയിക്കുന്നതു് എന്നും മററുമുള്ള പരമാർത്ഥങ്ങൾ അവർ വിസ്മരിച്ചുകളയുന്നു. നീതിക്കായുള്ള വിശപ്പും ദാഹവും എന്താണു്? മററുള്ളവരുടെ ന്യായമായ അവകാശങ്ങൾ വകവെച്ചു കൊടുത്താൽ മാത്രം മതിയാകയില്ല. ലോകത്തിൽ എവിടെയും എല്ലാകാര്യങ്ങളിലും നീതി നടന്നുകാണുവാനുള്ള അടങ്ങാത്ത ആഗ്രഹം നമുക്കുണ്ടാകണം. മനുഷ്യസമുദായത്തിന്റെ മുഴുവനും പാപത്തിൽ നമുക്കു പങ്കുണ്ടു്. ലോകത്തിൽ എവിടെയെങ്കിലും നടക്കുന്ന അനീതിയിൽ നമുക്കും പങ്കുണ്ടെന്നും നാമും കുററക്കാരാണെന്നും ഉള്ള ബോധം നമുക്കുണ്ടാകണം. അങ്ങനെയുള്ള ചുമതലാബോധം ഉണ്ടാകുമ്പോൾ അനീതി പരിഹരിക്കുന്നതിനായി കഴിയുന്നത്ര പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനുള്ള സന്നദ്ധതയും നമുക്കുണ്ടാകണം. എന്നാൽ നാം പ്രവർത്തിക്കേണ്ടതു നമ്മുടെ പ്രത്യേക വിളിക്കനുസരണമായിട്ടുമാത്രമാണു്. എല്ലാവരും ഒരേ വിധത്തിൽ മുന്നിട്ടിറങ്ങി പ്രവർത്തിക്കേണ്ടതില്ല; അതു സാദ്ധ്യവുമല്ല. ചിലർ പ്രാർത്ഥനവഴിയായി മാത്രമായിരിക്കാം ഈ സേവനം അനുഷ്ഠിക്കുന്നതു്. മററുചിലർ തങ്ങളുടെ സ്വഭാവശ്രേഷ്ഠതയും ജീവിതസാക്ഷ്യവും വഴിയായിട്ടായിരിക്കാം. അനീതിയുടെ മൂലകാരണം പലപ്പോഴും മനുഷ്യരോടുള്ള അനാദരവും സ്നേഹമില്ലായ്മയും ആയിരിക്കാം. സകല മനുഷ്യരെയും ആഴമായി ആദരിക്കുകയും സ്നേഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരാളുടെ സാന്നിദ്ധ്യംതന്നെ നീതിനടത്തേണ്ട ആവശ്യബോധവും അതിനുസഹായകമായ അന്തരീക്ഷവും സൃഷ്ടിക്കും. ഏതു വിധത്തിലായാലും എല്ലാവരും പ്രവർത്തിച്ചേതീരൂ.

സാമൂഹ്യനീതിക്കുള്ള ആഗ്രഹം ക്രിസ്തീയ മനസ്സാക്ഷിയുടെ ഒരു ഘടകമല്ലെന്നും സാമൂഹ്യസേവനം ക്രിസ്ത്യാനിയുടെ ആത്മീയചുമതലയുടെ പരിധിയിൽ ഉൾപ്പെടുന്നതല്ലെന്നും ചിലർ പറഞ്ഞേക്കാം. "നിന്റെ അയൽക്കാരനെ നിന്നെപ്പോലെ തന്നെ സ്നേഹിക്കണം" എന്നുള്ള കല്പന ജീവിതത്തിന്റെ അടിസ്ഥാന പ്രമാണങ്ങളിലൊന്നായി സ്വീകരിക്കേണ്ടവനായ ക്രിസ്ത്യാനിക്കു് സാമൂഹ്യനീതിക്കുവേണ്ടിയുള്ള പ്രവർത്തനം ഒഴിച്ചുകൂടാത്തതാണു്. ക്രിസ്തീയനീതിയും ക്രിസ്തീയസ്നേഹവും ഒന്നുതന്നെയാണെന്നു പറയാം. ക്രിസ്തീയസ്നേഹം എവിടെയുണ്ടോ അവിടെ സാമൂഹ്യനീതിക്കുള്ള അടങ്ങാത്ത ആഗ്രഹവും ഉണ്ടായിരിക്കണം. അനീതി നടമാടുന്ന ഒരു ലോകത്തിലാണു് ഇന്നു നാം ജീവിക്കുന്നതു്. അനീതിനിമിത്തം നിസ്സഹായരായ മനുഷ്യർ അനുഭവിക്കേണ്ടിവരുന്ന ദുരിതങ്ങൾ അസംഖ്യങ്ങളും അതികഠോരവുമാണു്. എവിടെയെങ്കിലും എന്തെങ്കിലും നന്മയുണ്ടെങ്കിൽ അതിനെപ്പോലും വിഴുങ്ങിക്കളയത്തക്കവണ്ണം ക്രൂരതയും സ്വാർത്ഥതയും ലോകത്തെ ആവരണം ചെയ്തു് അടക്കിഭരിക്കുന്ന ഒരു കാഴ്ചയാണു് നാം കാണുന്നതു്. നിസ്സഹായർക്കുവേണ്ടി ശബ്ദമുയർത്തുവാനും അവർക്കു നീതിപാലിച്ചുകൊടു

പം നിൽക്കുന്നു. അവൾ പറഞ്ഞു: "നോക്കൂ! ഒരത്ഭുതം! രോഗം അദ്ദേഹത്തെ വിട്ടോടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതു കാണുന്നില്ലേ?"

ശരിയായിരുന്നു. അപ്പോളോണിയസിന്റെ രോഗനിലയിൽ ദൃശ്യമായ മാററം പ്രകടമാണു്. സ്വല്പം മുമ്പു പനിയുടെ ചൂടുകൊണ്ടു് ഉണങ്ങി ചുട്ടുകിടന്ന ചർമ്മഭാഗങ്ങളിൽ സ്വേദകണങ്ങൾ പൊടിഞ്ഞു കാണാം. ശ്വാസോച്ഛ്വാസത്തിന്റെ വിഷമത ഒട്ടൊന്നു കുറഞ്ഞു. അധരങ്ങളിലെയും ശ്രോത്രപുടങ്ങളിലെയും നീലനിറം മങ്ങിത്തുടങ്ങി. ലൂക്കോസു നാഡിപരിശോധിച്ചു.അതിലും ഗണ്യമായ മാററമുണ്ടായിട്ടുണ്ട്.

അടുത്ത മുറിയിലിരുന്നു ഉറക്കം തൂങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്ന പ്രോബസ് മറിയാമ്നെയുടെ ശബ്ദം കേട്ട് വാതിൽക്കൽവന്നു എത്തിനോക്കി. മറിയാമ്നെയുടെ സന്തുഷ്ടിയാൽ തുടിക്കുന്ന വദനവും ആഹ്ളാദപ്രകടനവും ആശ്ചര്യവും നൽകുന്നതായിരുന്നു. അവിശ്വസനീയമായി എന്തോ സംഭവിച്ച ഭാവമുണ്ടു്. ഡോക്ടറുടെ കിടക്കയിലേക്കു നോക്കിയുള്ള നിൽപ്പിൽ പ്രോബസ് പുരികം ചുളിച്ചു. വാസ്തവത്തിൽ എന്താണുണ്ടായതെന്നു് അടുത്തു കാണാൻവേണ്ടി ആ മനുഷ്യൻ കിടക്കയുടെ അരികിലേക്കു അടുത്തു.

മറിയാമ്ന മുട്ടിന്മേൽ വീണു. ലൂക്കോസിനെ പിടിച്ചുവലിക്കുകയാൽ, ആ യുവാവും മുട്ടിന്മേൽ വീഴേണ്ടിവന്നു. യുവതി ചിരിച്ചും കരഞ്ഞും കൊണ്ടു്, സ്തോത്രസ്തുതികൾ നിറഞ്ഞ പ്രാർത്ഥന അർപ്പിച്ചു. ലൂക്കോസിന്റെ ഹൃദയം കൃതജ്ഞതാനിർഭരമായിരുന്നു. ആരോടാണു് സംബോധനചെയ്യുന്നതെന്നു നിശ്ചയമില്ലെങ്കിലും കൃതജ്ഞത നിറഞ്ഞ ഒരു വാക്യം ആ യുവാവിന്റെ ഹൃദയത്തിന്റെ അഗാധതയിൽനിന്നു വാക്ക്രൂപേണ ബഹിർഗ്ഗമിച്ചു: "ദൈവമോ ദേവന്മാരോ ആരായാലും വേണ്ടില്ല, എന്റെ ജ്യേഷ്ഠന്റെ ജീവനുവേണ്ടി ഞാൻ അങ്ങേയ്ക്കു കൃതജ്ഞത പറയുന്നു!"

വേദവായനക്കുറിപ്പുകൾ

തിങ്കൾ. യെഹെസ്കേൽ 14:12–23.

യെരുശലേമിലെ നീതിമാന്മാരെ പ്രതി യഹോവാ യെരുശലേമിനെ

ക്കുവാനും സന്മനസ്സുള്ള എല്ലാവരോടും ഒപ്പം ക്രിസ്ത്യാനികളും രംഗത്തിറങ്ങി പ്രവൎത്തിക്കേണ്ടതു് അവരുടെ ക്രിസ്തീയ കടമമാത്രമാണു്.

നീതിയേക്കുറിച്ചു് മനുഷ്യന്റെ അവകാശമായി മാത്രം നാം ചിന്തിച്ചാൽ പോരാ. നീതിസൎവ്വോപരി ദൈവത്തിന്റെ അവകാശമാണു്. ലോകത്തിൽ നീതി നടക്കുക എന്നുള്ളതു മനുഷ്യന്റെ ആവശ്യം മാത്രമല്ല; അതിലും ഉപരിയായി ദൈവത്തിന്റെ ആഗ്രഹവും ഉദ്ദേശവും കൂടിയാണു്. ആ പരമാൎത്ഥം വിസ്മരിച്ചാൽ നീതിനടത്തുന്നതിനുള്ള നമ്മുടെ ആവേശവും പരിപാടിയുമെല്ലാം അവതാളത്തിലാകും. മനുഷ്യകുലത്തെ സേവിക്കുവാനുള്ള ആഗ്രഹം ഉണ്ടായതുകൊണ്ടു മാത്രമായില്ല. നീതിനടത്തുവാൻ പുറപ്പെടുന്നവരുടെ ജീവിതത്തിൽ ആദ്യമായി നീതിനടക്കണം. നാം സ്വീകരിക്കുന്ന മാൎഗ്ഗങ്ങൾ നമ്മുടെ ലക്ഷ്യംപോലെതന്നെ നീതിപരമായിരിക്കണം. ദൈവത്തിന്റെ നീതി അനുഭവപ്പെടുത്താത്ത ഒരുവനും മനുഷ്യൎക്കു നീതി പാലിച്ചുകൊടുക്കുവാൻ കഴിയുന്നതല്ല. നീതിനടത്തുക എന്നു പറഞ്ഞാൽ അനീതിയെ എതിൎക്കുകമാത്രമല്ല. അതിനേക്കാൾ positive ആയിട്ടുള്ള ഒരു കാൎയ്യമാണു് അതു്. നീതിക്കായി വിശന്നുദാഹിക്കുന്നവർ ദൈവത്തിന്റെ രാജ്യം അതിന്റെ എല്ലാവശങ്ങളിലും സാക്ഷാൽക്കരിക്കുവാൻ അശ്രാന്തപരിശ്രമം ചെയ്യണം. അനീതിയോടുള്ള പോരാട്ടം അതിന്റെ ഒരു ഭാഗം മാത്രമാണു്. ദൈവത്തെയും ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ താല്പൎയ്യങ്ങളെയും മുൻനിൎത്തിക്കൊണ്ടു് സ്നേഹപൂൎവ്വം നാം ചെയ്യുന്ന എല്ലാ പ്രവൃത്തികളും സാമൂഹ്യനീതിക്കു വഴിതെളിക്കാതിരിക്കയില്ല. നമ്മുടെ ക്രിസ്ത്യാനിത്വത്തെ സാമൂഹ്യനീതി സംബന്ധിച്ച പ്രശ്നങ്ങളിൽനിന്നു വേർപെടുത്തുന്നതും, സാമൂഹ്യനീതിക്കുള്ള പ്രവൎത്തനങ്ങളെ ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ താല്പൎയ്യങ്ങളുമായി ബന്ധിക്കാതിരിക്കുന്നതും രണ്ടും ഒരുപോലെ അക്രൈസ്തവമാണു്.

നാശത്തിൽനിന്നു രക്ഷിക്കുമെന്നു് അവിടുത്തെ ജനങ്ങൾ പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ ഓരോരുത്തരുടെയും രക്ഷക്കുള്ള ചുമതല അവരവൎക്കു തന്നെയാണെന്നു പ്രവാചകൻ വ്യക്തമാക്കുന്നു.

തങ്ങളുടെ പാപത്തിന്റെ ഫലമായ ന്യായവിധിയിൽനിന്നു രക്ഷപെടുവാൻ മററുള്ളവരുടെ പുണ്യപ്രവൃത്തി ഉപകരിക്കയില്ലതന്നെ. ദൈവസന്നിധിയിൽ ഓരോ വ്യക്തിക്കുമുള്ള ചുമതലയാണു ഇന്നത്തെ ചിന്താവിഷയം. ഇസ്രായേൽക്കാർ ചിന്നിച്ചിതറിപ്പോയ കാലത്തു പ്രത്യേകിച്ചും അവൎക്കു് ആവശ്യമായ ഒരു പ്രബോധനമായിരുന്നു ഇതു്. ഓരോ ജീവിതത്തിനും ദൈവം ഒരു പ്രത്യേക ഉദ്ദേശവും ലക്ഷ്യവും നിശ്ചയിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അതെന്താണെന്നു കണ്ടുപിടിച്ചു നിറവേററുകയാണു് ഓരോരുത്തരുടേയും കൎത്തവ്യം. "മാനസാന്തരപ്പെടാഞ്ഞാൽ നിങ്ങളെല്ലാവരും അങ്ങനെതന്നെ നശിച്ചുപോകും" എന്നുള്ള കൎത്താവിന്റെ വചനം നമുക്കോരോരുത്തൎക്കും ഗൗരവമേറിയ ഒരു മുന്നറിയിപ്പാണു്. സൎവ്വശക്തനായ ദൈവമേ, നിന്നെയുള്ള വിശ്വാസത്തിലും ഭയഭക്തിയിലും അനുസരണത്തിലും അനുദിനം ഞങ്ങളെ നടത്തേണമേ.

ചൊവ്വാ. യെഹെസ്കേൽ 18:1–4; 25–32.

ഇസ്രായേലിനു സംഭവിച്ച നാശം അവരുടെ പൂൎവ്വീകന്മാരുടെ പാപത്തിന്റെ ഫലമാണെന്നു ചിലർ പ്രതിഷേധിച്ചു. "അപ്പന്മാർ പച്ചമുന്തിരിങ്ങാതിന്നു മക്കളുടെ പല്ലുപുളിച്ചു" എന്നാൽ അവരവർചെയ്ത കുററത്തിനു ഫലം അവരവർ ശിക്ഷ അനുഭവിക്കും എന്നു പ്രവാചകൻ അവരെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നു. ദൈവം നീതിമാനാണെന്നും ഓരോ വ്യക്തിയുമായി നേരിട്ടു് ഇടപെടുന്നു എന്നുമുള്ള പരമാൎത്ഥം ഇസ്രായേൽക്കാർ ഇനിയും ഗ്രഹിക്കേണ്ടിയിരുന്നു. മൂന്നു പ്രമാണങ്ങൾ പ്രവാചകൻ വ്യക്തമാക്കുന്നു. 1) "സകല ദേഹികളും എനിക്കുള്ളവർ" (വാക്യം 4) 2) "എന്റെ വഴികൾ ചൊവ്വുള്ളവയല്ലയോ?" (വാക്യം29) "മരിക്കുന്നവന്റെ മരണത്തിൽ എനിക്കിഷ്ടമില്ല." (വാക്യം 32) ഓരോവ്യക്തിക്കും നേരിട്ടു ദൈവവുമായി ബന്ധമുണ്ടെന്നും, പാപംചെയ്യുന്ന ആത്മാവു മരിക്കുമെന്നും, മനുഷ്യന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യം അതിക്രമങ്ങളെ ഉപേക്ഷിച്ചു് പുതിയ ഹൃദയത്തെയും പുതിയ ആത്മാവിനെയും പ്രാപിക്കുവാൻ വിനിയോഗിക്കേണ്ടതാണെന്നും പ്രവാചകൻ പഠിപ്പിക്കുന്നു. നമ്മുടെ ചുററുപാടുകൾ എത്ര പ്രതികൂലമാണെങ്കിലും ധാൎമ്മികമായ പരാജയത്തിനു് അവയെ ഒഴികഴിവാക്കുവാൻ നമുക്കു് അവകാശമില്ല. ദൈവത്തിന്റെ കൃപയാൽ നമുക്കു് ഏതു ചുററുപാടുകളെയും തരണം ചെയ്യാം.

ബുധൻ. യെഹെസ്കേൽ 20: 33–44.

മുമ്പുള്ള അദ്ധ്യായങ്ങളിൽ അധികഭാഗവും ന്യായവിധിയേക്കുറിച്ചുള്ള പ്രവചനങ്ങളാണു്. എന്നാൽ യെഹെസ്കേലിന്റെ പ്രവചനങ്ങളുടെ ലക്ഷ്യം ഇസ്രായേലിന്റെ നാശമല്ല, പുനരുദ്ധാരണമാണു്. ന്യായവിധി വിശുദ്ധീകരണത്തിനുള്ള മാൎഗ്ഗമത്രേ. ഇസ്രായേലിനെ ദൈവം ഒരു പ്രത്യേക ഉദ്ദേശത്തിനായി തെരഞ്ഞെടുത്തു. ആ ഉദ്ദേശം നിറവേറാതെ ദൈവം അടങ്ങുകയില്ല. അധഃപതനത്തിന്റെയും അന്ധകാരത്തിന്റെയും നടുവിൽ നിന്നുകൊണ്ടു് യെഹെസ്കേൽ ശോഭനമായ ഒരു ഭാവിയെ കാണുന്നു. ചിതറിപ്പോയ ജനങ്ങളെ യഹോവ കൂട്ടിച്ചേൎത്തു വാഗ്ദത്തദേശത്തേയ്ക്കു കൊണ്ടുവരും; ദൈവത്തിന്റെ നാമം അവരിൽ വിശുദ്ധീകരിക്കപ്പെടും. "ഞാൻ യഹോവയെന്നു നിങ്ങൾ അറിയും" നമുക്കു സംഭവിക്കുന്നതും സംഭവിച്ചിട്ടുള്ളതുമായ എല്ലാ കാൎയ്യങ്ങളും വഴിയായി ദൈവത്തെ അറിയുവാൻ നമുക്കു് ഇടയാകണം എന്നുള്ളതാണു് ദൈവത്തിന്റെ പരമമായ ആഗ്രഹം. പുതുക്കപ്പെട്ട ഹൃദയത്തോടുകൂടി ഓരോദിവസവും ദൈവത്തോടു കൂടുതൽ അടുക്കുന്ന അനുഭവം നമുക്കുണ്ടാകട്ടെ.

വ്യാഴം. യെഹെസ്കേൽ 24:15–27.

പ്രവാചകന്മാരുടെ സന്ദേശത്തെ അവരുടെ വചനംവഴിയായിട്ടെന്നപോലെ അവരുടെ ജീവിതാനുഭവങ്ങൾ വഴിയായും അവർ വെളിപ്പെടുത്തി. യെഹെസ്കേൽ യെരുശലേമിന്റെ നാശത്തെപ്പററി പ്രവചിച്ചതു വളരെ സങ്കടത്തോടുകൂടെയായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാൎയ്യയുടെ മരണം ആ സങ്കടത്തെ വൎദ്ധിപ്പിച്ചു. യഹൂദന്മാരുടെ ഇടയിൽ പതിവായിരുന്നതുപോലെ ബാഹ്യമായ വിലാപം കഴിക്കുവാൻ

മനുഷ്യജീവിതത്തിൽ ക്രിസ്തീയവിശ്വാസം മൂലമുണ്ടാകുന്ന പ്രായോഗികഫലങ്ങൾ

(From a Symposium on Faith at the Alwaye Union Christian College By Mrs. Mariyamma Mathai)

ഒരു മനുഷ്യന്റെ ജീവിതത്തിൽ ക്രിസ്തീയവിശ്വാസം മൂലമുണ്ടാകുന്ന പരിണതഫലങ്ങൾ എന്തെല്ലാമാണ്?

മനുഷ്യൻ എന്നു നാം പറയുമ്പോൾ ശരീരം, മനസ്സ്, ആത്മാവു എന്നു മൂന്നു ഘടകങ്ങളുടെ ഏകീകരണഭാവമാണെന്നു നമുക്കറിയാം. ഇവ തമ്മിലുള്ള ബന്ധം ദൃഢതരമാണ്. ശരീരത്തെ ബാധിക്കുന്ന ഒരു വ്യത്യാസം മനസ്സിനെയും ആത്മാവിനെയും ബാധിക്കും. വിശ്വാസം ഒരുവനിൽ കടന്നുകൂടുമ്പോൾ അവന്റെ കഴിവുകളുടെയും പ്രവൃത്തികളുടെയും ആകെത്തുകയായ ആളത്വത്തിൽ വ്യക്തമായ വ്യത്യാസം ദൃശ്യമാകുന്നു. മനുഷ്യന്റെ എല്ലാ ജീവിതമണ്ഡലങ്ങളിലും ഇതു വേരുന്നും. ആത്മീകമെന്നും ലൌകീകമെന്നും നാം ജീവിതത്തെ ഒരു അതിർവരമ്പു കല്പിച്ചു് അകററി നിറുത്താൻ ശ്രമിക്കാറുണ്ട്. ഇതൊരു അബദ്ധംപിടിച്ച ധാരണയാണ്. ഒരു ക്രിസ്തീയജീവിതത്തിൽ ഇങ്ങനെയൊരു വേർതിരിവിന്റെ പ്രശ്നമേ ഉണ്ടാകുന്നില്ല. ആത്മികലൗകിക മണ്ഡലങ്ങളുൾക്കൊള്ളുന്ന ജീവിതത്തിൽ വിശ്വാസം വലിയ സ്വാധീനം ചെലുത്തുന്നുണ്ട്.

ഒരർത്ഥത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ വിശ്വാസത്തിന്റെ ആവിർഭാവത്തോടുകൂടി അവന്റെ ആത്മാവും ശരീരവും മനസ്സും ദൈവത്തിന്റേതായിത്തീരുകയാണ്.

പ്രവൃത്തിയോടു ബന്ധപ്പെടാത്ത വിശ്വാസത്തിനു ജീവിതത്തിൽ യാതൊരു സ്ഥാനവുമില്ലെന്നു പൗലൂസ് അപ്പോസ്തലൻ പറയുന്നു. ഒരുവന്റെ വിശ്വാസത്തിന്റെ അളവുകോൽ വിശ്വാസപ്രേരിതമായി അവൻ ചെയ്യുന്ന പ്രവൃത്തികളാണെന്നു വി. യാക്കോബ് പറയുന്നുണ്ട്. ഇതുകൊണ്ടു നാം മനസ്സിലാക്കേണ്ടതു വിശ്വാസത്തിനും പ്രവൃത്തിക്കും തമ്മിൽ അഭേദ്യമായ സുദൃഢമായ ഒരു ബന്ധമുണ്ടെന്നുള്ളതാണ്. വിശ്വാസമില്ലാത്ത പ്രവൃത്തിയും പ്രവൃത്തിയില്ലാത്ത വിശ്വാസവും അപകടകാരികളാണ്. ഇവയെ ഓരോന്നായി കണ്ടാൽ അതു അർത്ഥശൂന്യമാണ്. വിശ്വാസംകൊണ്ടു മാത്രമൊ, പ്രവൃത്തികൊണ്ടു മാത്രമൊ, ഒരുവനു ജീവിതവിജയമൊ നിത്യജീവനൊ ലഭിക്കയില്ല എന്നുള്ളതു പ്രസ്പഷ്ടമാണ്. വിശ്വാസത്തിനൊ പ്രവൃത്തിക്കൊ മാത്രം ദീർഘനാൾ മുന്നോട്ടു പോകുവാൻ കഴിയുകയില്ല. വിശ്വാസവും പ്രവൃത്തിരാഹിത്യവും ഒരുവനിൽ ഒരുമിച്ചു കുടികൊള്ളുകയില്ല. അങ്ങനെ തോന്നുന്നെങ്കിൽ അതു യഥാർത്ഥവിശ്വാസമല്ല. ദൈവവിശ്വാസമില്ലാതെ മനുഷ്യപ്രവൃത്തികൊണ്ടു മാത്രം അഭിനവകാലപ്രശ്നങ്ങൾ പരിഹരിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നവരാണ് കമ്യൂണിസ്റ്റുകാർ. അതു തന്നെയാണ് അവരുടെ പരാജയകാരണവും.

ക്രിസ്തീയ ജീവിതവൃക്ഷത്തിന്റെ വേരുകൾ ദൈവത്തിലുള്ള വിശ്വാസമാണെങ്കിൽ അതിന്റെ മധുരഫലങ്ങളാണ് പ്രവൃത്തികൾ. വിശ്വാസം പ്രവൃത്ത്യുന്മുഖമായിരിക്കണം. ആത്മാവില്ലാത്ത ശരീരം നിർജ്ജീവമാണെന്നതുപോലെ പ്രവൃത്ത്യുന്മുഖമല്ലാത്ത വിശ്വാസം മരിച്ച വിശ്വാസമാണ് എന്നു വി. യാ

യെഹെസ്കേൽ ഒരുമ്പെട്ടില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദു:ഖം അത്രമാത്രം ആഴമേറിയതായിരുന്നു. ജനം അദ്ദേഹത്തിന്റെ മൗനമായ നെടുവീർപ്പുകളുടെ അർത്ഥം ആരാഞ്ഞു. തനിക്കു സംഭവിച്ചതുതന്നെ ഇസ്രായേലിനു സംഭവിക്കും എന്നദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. അതായതു്, അവരുടെ "കണ്ണിന്റെ ആനന്ദവും ഹൃദയത്തിന്റെ വാഞ്ഛയും ആയ" യെരുശലേം നശിപ്പിക്കപ്പെടും എന്നുള്ളതുതന്നെ. നമ്മുടെ ദു:ഖത്തെ ദൈവത്തിനു സമർപ്പിച്ചു് അങ്ങനെ അതിനെ വിശുദ്ധീകരിക്കണം. ദു:ഖത്തിൽ ദൈവത്തിന്റെ ഹിതം കണ്ടെത്തുവാൻ കഴിയുന്നവർക്കു് അതു ജീവിതത്തെ മുഴുവൻ വിശുദ്ധീകരിക്കുവാനുള്ള ഒരായുധമായി പരിണമിക്കും.

വെള്ളി. യെഹെസ്കേൽ 33:–1—9.

ന്യായവിധി വന്നുകഴിഞ്ഞു, പ്രവാചകന്റെ നോട്ടം വീണ്ടും ഭാവിയിലേക്കാണ്. ഓരോരുത്തരും താന്താന്റെ ചുമതല നിർവ്വഹിച്ചാൽ പ്രത്യാശക്കു വകയുണ്ട്. ആദ്യമായി പ്രവാചകൻ തന്നെപ്പററിത്തന്നെ ചിന്തിക്കുന്നു. പ്രവാചകനെ ദൈവം തന്റെ ജനത്തിന്റെ കാവൽക്കാരനായി നിയമിച്ചാക്കിയിരിക്കുന്നു. കാവൽക്കാരന്റെ ചുമതല ആപത്തിനേക്കുറിച്ചു മുന്നറിയിപ്പു നൽകുക എന്നുള്ളതാണ്. പൊതുവായ മുന്നറിയിപ്പു മാത്രമല്ല, ഓരോ വ്യക്തിക്കും ആവശ്യമായ മുന്നറിയിപ്പു നൽകുവാൻ പ്രവാചകനു ചുമതലയുണ്ട്. പ്രവാചകൻ ജനങ്ങളുടെ ഇടയനും കൂടെയാണ്. ഈ ചുമതല ഓരോ ക്രിസ്ത്യാനിക്കുമുണ്ട്. ക്രിസ്ത്യാനിയുടെ ജീവിതം ക്രിസ്തുവിനു സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്ന ഒന്നായിരിക്കണം. "പാപത്തിന്റെ ശമ്പളം മരണമാകുന്നു." എന്നു് പൗലൂസ് അപ്പോസ്തോലൻ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ധാർമ്മികമൂല്യങ്ങൾക്കു വിലയിടിഞ്ഞ ഇക്കാലത്തു് ഇതുപോലെയുള്ള ഒരു മുന്നറിയിപ്പു വളരെ ആവശ്യമാണ്. അതു നൽകേണ്ടതു ക്രിസ്ത്യാനിയുടെ ജീവിതം വഴിയായിട്ടാണ്.

ശനി. യെഹെസ്കേൽ 33:.0-20.

പ്രവാചകനു ഭാവിയേക്കുറിച്ചുണ്ടായിരുന്ന ശുഭപ്രതീക്ഷകളൊന്നും സാധാരണജനങ്ങൾക്കുണ്ടായിരുന്നില്ല. അവർ നിരാശയുടെ അഗാധത്തിലേക്കു് ആണ്ടുപൊയ്ക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഈ നിരാശയെ തടയുവാൻ പ്രവാചകൻ ഉദ്യമിക്കുന്നു. രണ്ടുമൂന്നു കാര്യങ്ങൾ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധേയമാണ്. 1) ദൈവം കൃപയുള്ളവനാണ്. അവൻ പാപിയുടെ മരണത്തിനല്ല, മാനസാന്തരത്തിനാണ് ആഗ്രഹിക്കുന്നതു്. 2) ഒരു മനുഷ്യൻ മുമ്പു് എങ്ങനെയുള്ളവൻ ആയിരുന്നു എന്നുള്ളതല്ല, ഇപ്പോൾ എങ്ങനെയുള്ളവൻ ആണ്, അല്ലെങ്കിൽ ആകുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു എന്നുള്ളതാണ് പ്രധാനമായിട്ടുള്ളതു്. നാം എപ്പോഴും വളർന്നുകൊണ്ടിരിക്കണം. കഴിഞ്ഞകാലത്തെ നന്മ നമ്മെ രക്ഷിക്കയില്ല; തിന്മ നമ്മെ നശിപ്പിക്കയുമില്ല. 3) മനസ്സുതിരിഞ്ഞു ജീവിക്കുവാനുള്ള സാദ്ധ്യത എപ്പോഴുമുണ്ട്. "ഞാൻ എഴുന്നേററു അപ്പന്റെ അടുക്കൽചെന്നു് അവനോടു്: അപ്പാ, ഞാൻ സ്വർഗ്ഗത്തോടും നിന്നോടും പാപം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഇനി നിന്റെ മകൻ എന്ന പേരിനു ഞാൻ യോഗ്യനല്ല.....എന്നു പറയും."

ക്കോബ് പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ക്രിസ്തീയ ജീവിതത്തിൽ പ്രവൃത്തിയില്ലാത്ത വിശ്വാസത്തിനു യാതൊരു സ്ഥാനവും ഇല്ലതന്നെ. ക്രിസ്തുവിനെ വാക്കുകൾകൊണ്ടല്ല, പ്രവർത്തികൊണ്ടാണ് സേവിക്കേണ്ടതു്, ആരാധിക്കേണ്ടതു് എന്നു് അരയ്ക്കു തുവർത്തു കെട്ടിക്കൊണ്ടു ശിഷ്യന്മാരുടെ കാലുകൾ കഴുകിയ യേശുദേവൻ കാണിച്ചുതന്നിട്ടുമുണ്ടു്.

ദൈവത്തിനുവേണ്ടി പ്രവർത്തിക്കാനുള്ള ഒരു ഉറപ്പാണ്, ദൃഢതയാണ് വിശ്വാസമെന്നു നാമിവിടെ അർത്ഥമാക്കുന്നു. പ്രവർത്തിരഹിതമായ ജീവിതമല്ല, പ്രവർത്തനനിരതമായ ജീവിതമാണ് വിശ്വാസത്തിൻെറ പരിണതഫലം.

ആത്മികമെന്നും ഭൗമികമെന്നും ജീവിതത്തെ വേർതിരിക്കുന്നതു് അബദ്ധമാണെന്നു പറഞ്ഞുവല്ലൊ. ഒരുവനു് യഥാർത്ഥമായ ദൈവവിശ്വാസമുണ്ടാകുമ്പോൾ അവൻ ഏകാന്തതയ്ക്കായി ഓടിക്കയറുകയല്ല, അന്യരെന്നു് ഇതിനുമുമ്പു ധരിച്ചിരുന്നവരെ സ്വന്തം സഹോദരീസഹോദരന്മാരായി കാണുവാനും സ്നേഹിക്കുവാനും സേവിക്കുവാനും അവരുടെ ഇടയിലേക്കാണ് പോകുന്നതു്. "എനിക്കു വിശന്നു—നീയെനിക്കു് ആഹാരം തന്നു; ഞാൻ നഗ്നനായിരുന്നു—നീയെന്നെ ഉടുപ്പിച്ചു; ഞാൻ രോഗിയുംതടവില്വുമായിരുന്നു—നീഎന്നെ വന്നു കണ്ടു" എന്നു പറയിപ്പിക്കുവാൻ കഴിവുള്ളവനായിത്തീരും.

യഥാർത്ഥ ദൈവവിശ്വാസി

നല്ല ശമര്യക്കാരൻെറ കഥയിൽ ലേവ്യക്കാരനും പുരോഹിതനും പ്രവർത്തനരഹിതമായ വിശ്വാസമുള്ളവരുടെപ്രതീകങ്ങളാണ്. അതിൻെറ ഫലമോ തിക്തകമായിരുന്നില്ലേ?

വിശ്വാസത്തേയും പ്രവൃത്തിയേയും ബന്ധിക്കുന്ന ദൃശ്യമായ ശൃംഖല സ്നേഹമാണ്. വിശ്വാസം മനുഷ്യനെ സ്നേഹത്തിനു വിധേയനാക്കുകയും ത്യാഗത്തിലേക്കു നയിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ക്രിസ്തീയവിശ്വാസം സ്നേഹത്തിൻെറ പര്യായമാണ്, ത്യാഗത്തിൻെറ മൂർത്തീഭാവമാണ്. അവനവനെത്തന്നെ താഴ്ത്തി, സഹജീവികളുടെ പ്രയാസങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കുകയും അവരെ സഹായിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിലാണ് ക്രിസ്തീയജീവിതത്തിൻെറ മഹത്വം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു്. പണവും പ്രതാപവും പുഷ്പശയ്യയും വിട്ടെറിഞ്ഞു കുഷ്ഠരോഗികളുടെ ഇടയിലേക്കു കടന്നുചെന്ന അസ്സീസ്സിയിലെ ഫ്രാൻസിസ് ഇതിനൊരുദാഹരണമാണ്. വിധവകളുടെ അവശതാപരിഹാരത്തിനായി പ്രതാപവും കുലമഹിമയും ഉപേക്ഷിച്ച് ഇന്ത്യയുടെ തെരുവുകളിലൂടെ വിധവകളെത്തേടി സഞ്ചരിച്ച രമാബായിയുടെ ജീവിതം വേറൊരുദാഹരണമാണ്.

ക്രിസ്തീയവിശ്വാസിക്ക് വലിയൊരു ആത്മീകശക്തിയുണ്ടായിരിക്കും. ദൈവത്തിനുവേണ്ടി വലിയ കാര്യങ്ങൾ പ്രവർത്തിച്ച മഹതീമഹാന്മാർ ഒരുകാലത്തു നമ്മെപ്പോലെ സാധാരണക്കാരായിരുന്നു. ഈ വലിയ കാര്യങ്ങൾക്ക് ശക്തരാക്കിയതു അവരിൽ കുടികൊണ്ടിരുന്ന ആത്മീയശക്തിയാണ്, ആത്മീകപ്രഭാവമാണ്. ദുരിതങ്ങളും കഷ്ടതകളും അവർക്കു നിസ്സാരമായിരുന്നു. ജീവിതത്തിൽ ഏററുമുട്ടേണ്ടിവരുന്ന പ്രതിബന്ധങ്ങളെ ഉറപ്പോടും വീറോടും കൂടി അവർ അഭിമുഖീകരിക്കും. ആ ധീരതയുടെ ഉത്ഭവം വിശ്വാസത്തിൽ നിന്നാണ്. ടിബെററിൽ സുവിശേഷവേല നടത്തി ധാരാളം കഷ്ടതകളനുഭവിച്ച സാധു സുന്ദരസിംഗിനു ഈ അടങ്ങാത്ത ആവേശവും ഒടുങ്ങാത്ത വിശ്വാസദൃഢതയും എവിടെനിന്നു കിട്ടി. പ്രതിബന്ധങ്ങളെ പിന്നിലേക്ക് ചവുട്ടിത്തള്ളിക്കൊണ്ടു് വിശ്വാസി വിജയകരമായ ജീവിതത്തിലേക്ക് കുതിച്ചുകയറും.

ഒരാളിൽ സ്വഭാവധീരതനേടിക്കൊടുക്കുന്നതു ദൈവത്തിലുള്ള വിശ്വാസമാണ്. ഇന്നത്തെ തലമുറയെ വിഷമിപ്പിക്കുന്ന പ്രധാനമായ ഒരു കാര്യം സ്വഭാവധീരതയില്ലായ്മയാണ്. പരിതസ്ഥിതികളുടെ അടിമകളല്ലേ നമ്മിൽ പലരും തന്നെ. ഇതിനുള്ള ഏകപരിഹാരം ദൈവത്തിലുള്ള ഉറച്ച വിശ്വാസമാണ്. തിന്മയെ ചെറുക്കുവാനും നന്മയെ ചെയ്യുവാനുമുള്ള ധീരത വിശ്വാസത്തിൽനിന്നാണുണ്ടാകുക. വിശുദ്ധന്മാരുടെയെല്ലാം ജീവിതത്തിൽ പല പരീക്ഷണഘട്ടങ്ങളുമുണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. അവയെല്ലാം അവർ ധീരതയോടു എതിർത്തു നിന്നിട്ടുമുണ്ടു്.

നമ്മുടെ സംഭാഷണവിഷയം എന്താണെന്നു് ഒന്നാലോചിക്കുവാൻ മുഖ്യഭാഗവും മററുള്ളവരുടെ കുററവും കുറവും പറയലാണെന്നു കാണാം. പരദൂഷണം നമ്മുടെ ഇടയിലെ വലിയ രോഗമാണ്. യഥാർത്ഥ ക്രിസ്തീയവിശ്വാസിക്കു ഇതിൽനിന്നു വിമുക്തനാകുവാൻ സാധിക്കുന്നു. വൃക്ഷത്തെ അതിൻെറ ഫലംകൊണ്ടു തിരിച്ചറിയുന്നതുപോലെ ക്രിസ്ത്യാനിയെ അവൻെറ പ്രവർത്തികൊണ്ടു തിരിച്ചറിയണം. ആ ജീവിതത്തിൽ, അസൂയയില്ല, വെറുപ്പില്ല, വിദ്വേഷമില്ല, അഹങ്കാരമില്ല. താഴ്മയും വിനയവും അവനിൽ മുന്നിട്ടുനിൽക്കും. താനും ദൈവവുമായി അഭേദ്യമായ ഒരു ബന്ധമുണ്ടെന്നു്.

വിശ്വാസം (ഒരുവനെ ദൈവത്തോടു് ഉററബന്ധമുള്ളവനാണെന്നു) ഒരുവനെ ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തുന്നു. ഒരു യഥാർത്ഥ (ക്രിസ്ത്യാനിയുടെ) വിശ്വാസിയുടെ ജീവിതത്തിൻെറ കേന്ദ്രം ക്രിസ്തു ആയിരിക്കും എന്നുള്ളതു നിസ്തക്കമാണ്. ചുററുപാടുകളെക്കുറിച്ചോ, ഭാവികാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചോ ഉൽക്കണ്ഠയോടു കൂടിയിരിക്കേണ്ടിയ കാര്യം അവക്കില്ല. ക്രിസ്തു അവൻെറ മാറാത്ത കൂട്ടുസ്നേഹിതനും നടത്തിപ്പുകാരനുമാണെന്നുള്ള (ദൃഢവിശ്വാസം) ഉറപ്പു ഒരു വിശ്വാസിയുടെ ജീവിതത്തിൽ എപ്പോഴും ഉണ്ടായിരിക്കും. ഇതിനെല്ലാംമുപരിയായി സർവ്വലോകനിയന്താവായ ദൈവത്തിൻെറ മുൻപിൽ താൻ ഏതുമില്ലെന്നുമുള്ള അവൻെറ കഴിവുകേടിനെപ്പററി അവൻ മനസ്സിലാക്കുന്നു. (അതിൻെറ ഫലമായി) ദൈവമാണ് താൻ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ലോകത്തിൻെറ സ്രഷ്ടാവെന്നും, തനിക്കു ജീവിതത്തിൽ ചില കടമകളുണ്ടെന്നും അതിനാൽ മനുഷ്യനും ദൈവത്തിനും പ്രയോജനമുള്ളവനായി ജീവിക്കണമെന്നും വിശ്വാസം അവനെ പഠിപ്പിക്കുന്നു. ഉത്തേജിപ്പിക്കുന്നു. ദൈവപുത്രൻ നമുക്കുവേണ്ടി മരിച്ചുയർത്തെഴുന്നേററു എന്നു നാം മനസ്സിലാക്കുന്നു. പരിശുദ്ധാത്മശക്തിയെപ്പററി വ്യക്തമായി ഗ്രഹിക്കുന്നു.

അങ്ങനെ ഒരു പുതിയ ലോകം, പഴയകാര്യങ്ങളിൽ നവംനവങ്ങളായ അർത്ഥങ്ങൾ പ്രകടിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു നമുക്കു കാണപ്പെടുന്നു. മുമ്പു കാണാത്തതും കണ്ടിട്ടു ഗ്രഹിക്കാത്തതുമായ പല കാര്യങ്ങളും നമ്മുടെ മുമ്പിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടും. അങ്ങനെ ജീവിതത്തിൻെറ എല്ലാ മണ്ഡലങ്ങളിലും ഒരു സമൂലപരിവർത്തനം വരുത്താൻ ക്രിസ്തീയവിശ്വാസത്തിനു കഴിയും എന്നു പറയുമ്പോൾ ഒരുവൻെറ പ്രായോഗികജീവിതത്തിൽ ക്രിസ്തീയവിശ്വാസത്തിനുള്ള സ്ഥാനം വ്യക്തമാകുന്നുണ്ടല്ലോ.

WHAT DO HINDUS THINK OF MISSIONS?

By Paul David Devanandan

It is not sufficiently realized in informed Christian circles that of late there is devloping in India a Hindu school of thought wich questions the evangelistic purpose of Christianity on specifically religious grounds.

Nationalistic considerations and Communal loyalties do not create so much difficulty as the growing body of religious objections. What is now at stake is the validity of the Christan claim to make converts of Hindus. Hindu religious leaders are aware of the inherent contradictions between the central affirmations of Hinduism and of Christianity.

But does that in itself justify the Christian evengelistic enterprise? Can they not covenant to "co-exist" and agree to leave each other alone?

This would of course, mean that Christians should give up all organized propaganda of their faith with a view to gain converts. It is this religious objection to conversion that Christian evangelists need seriously to consider. For, the Hindu questions the right to make converts on religious grounds though the principle of religious liberty may secure that freedom on political grounds.

Sanatana dharma

Modern apologetics for Hinduism rests upon the reiterated claim that it is sanatana dharma. By this I mean that Hinduism is no one single system of religious thought and practice. It is rather an all-embracing, total understanding of religion which spreads out to include at its "lower" levels, beliefs and practices prevailing among simpler folk—a religion described by students of religion as "primitive animism" as well as the "higher" outreaches of the most developed philosophical speculations finally leading to the mystic apprehension of the Oneness of all being.

In such a sanatana dharma Hindu religious thinkers maintain, the essential concepts of Christianity are also included, though not, of course, Christianity as a historic phenomenon. From their point of view, therefore, Christianity and Hinduism are not alternatives which call for a choice between the one and the other: what is called for is a recognition of the fact that in reality Christianity is part of Hinduism.

Viewed in this perspective the easy presumption with which Christian beliefs and practices are accepted and acclaimed by many modern exponents of Hinduism which seems to be confusingly irresponsible to the Christian, only appears to the Hindu as an indication of superior virtue!

Therefore, the invitation is extended to the Christian in India today to press forward with his work of "evangelism' from within Hinduism and not in opposition to it. Mr. R R. Diwakar speaks for most Hindu religious leaders when he writes: "There is no doubt that the missionaries were the pioneers in many matters in India, especially modern education, printing, medical relief, and social service. India must ever remain grateful to them for these matters.

"But their attempts, however honest, conscious or unconscious, at undermining the religious and cultural foundations of India through the use of varied means of proselytization were not worthy of them. Time is ripe now when every civilized man must know that faith cometh out of the maturity of heart and fullness of understanding and not by ceremonial conversion, either this way or that way."

Gradations

Another contention underlying the Hindu understanding of religion as sanatana dharma is that there are distinguishable gradations both in the human capacity to respond to the claims of religious faith and in the forms of worship and conduct in which such response may be expressed. They correspond as it were to different stages in spiritual growth and maturity. What is good to the simple folk of animistic faith is intrinsically good, not merely relatively so. Therefore, the Hindu bhakta or the intellectual Vedantin is not in any sense religiously superior to other simple folk.

Such an understanding of religion takes it for granted that differences do not vitally matter, since all pursue the same goal though each according to his own lights. The reaffirmation of the claim to religious universalism which is basic to the hindu dharma is responsible for extending the protest to Christian "proselytizing" activities; especially among the simple village folk and unsophisticated tribal groups.

A previous generation was willing to concede that Christianity did them some good. But today the Hindu understanding of evangelism takes another turn on just this point. Within the past 150 years of christian enterprise in India group accessions have been made from low caste and out caste Hindus. It is true that such mass movement converts had "changed". Whatever the other manifest results of their conversion, it is freely admitted that the out caste and the low caste convert has made material progress. This obviously is due to the new cultural outlook and the positive advantages of Western education which accompanied their "conversion".

These cultural values so long associated with the West are now regarded as universal; they are no longer considered integral to Christian beliefs and practices. The liberalizing influence of these 'secular' forces, based upon a recognition of human rights and the good things of life, is contributing to the welfare of man in society, and they can be appropriated without any conversion from Hinduism to Christianity.

In fact, recent history in India seems to bear ample evidence to such a possibility. The tremendous cultural and social changes which have overtaken Hindu India since independence, it is argued, have not necessarily required repudiation of Hindu religious beliefs and practices, through the effort to vitally relate them to the Hindu heritage is a matter of pressing concern.

Synthesis

When modern Hindu religious leaders suggest to Christian evangelists in India that they do not preach the Gospel with a view to making converts, but that they concentrate upon social service, this is just what they mean: that they promote cultural synthesis and abandon religious propaganda.

It is amazing that while the Christian evangelist talks about the need for proclaiming the faith dissociated from the cultural forms which are part of the Western heritage, Hindu religious leaders

M. Reg No 5268. Licence No.498:

advocate the dissemination of just these cultural forms as separated from their Christian foundations.

Another significant feature of the **sanatana dharma** is its emphasis upon difference among people as due primarily to individual pecularities. Certain conclusions follow. It is not only that groups of people similarly inclined tend to adopt similar religious beliefs and practices as most suitable to the peculiar condition: more than that, each man has to find his way to God by himself in splendid isolation. Religion is re-garded as a matter of spiritual experience.

Consequently in none of its forms has Hinduism ever developed the idea of a religious community of believers. Except perhaps in the more recent renascent movements, Hinduism has never thought in terms of congregational worship, where a corporate body of believers approach God in a sense of togetherness.

True, popular Hinduism has provided many occasions for mas expression of religious faith in pilgrimcentres, huge temples and poular shrines. But such gathering of worshippers is more of the nature of a collection of individuals essentially unrelated to one another, rather than a community of people in close personal relation.

The Church

Here is another very significant point of divergence between Christianity and Hinduism. The conception of the Church is a rock of offence to the Hindu. Starting from the theological presuppositions of the **sanatana dharma**- [it is difficult undoubtedly to go on to establish the claims of a church as necessary to spiritual growth. Indeed, according to Hinduism there can be a sharing of spiritual experience by which individuals may profit, a comparing of spiritual notes as it were, in a common discussion about religious doctrines and practices. Erom time immemorial, Hinduism had such **ashramas** and **gurukulas** and in more recent times many **sabhas** and **samajas**, but the idea of the Church is essentially incongruous, and therefor repugnant to the Hindu believer.

The reason is obvious. Religious maturity in Hindusim is the result of individual achievement in selfdiscipline towards which others likeminded can only help by the inspiration of example or through wise counsel. The idea of a transforming community is alien to the Hindu genius because of its basic belief about the nature of God as the eternal Brahman and of the nature of man as essentially that of Brahman itself.

There can, therefore, be no such community as the Church claims itself to be, where there is an inflow and outflow of personal influence which is transforming, because the real bourd of fellowship therein is provided by the Holy Spirit which draws the members of the Church together in communion with God as revealed in Christ Jesus.

From the Hindu point of view while there can be some such thinks an "enlightenment" there can be no such thing as "coversion". Spiritual Enlightenment is the result of steady, persistent religious inquiry into the nature of truth, in a spirit of selfdiscipline. That is why in Hindu religious expdrience, as it gains in maturity, progress is registered in terms in greater understanding about the nature of true being, and how it is realized through disciplined living in mystic union with the Absolute.

"For Hinduism," as Prof. D. S. Sarma has wisly observed, "in spite of the freedom it allows religious speculation, is a severely practical religion. Its **sadhana** is designed for the purpose of actually taking the man who chooses a particular path to his goal and making him see and realize God under some form or other at first and then ultimately attain to the Formless."

Just what the effects of such "enlightenment" can be, especially in the case of a modern intellectual of whatever religious background, is described very clearly by the personal testimony of an outstanding British physician, Dr. Kenneth Walker.

Writing in a recent number of the Forum, published by the World Congress of Faiths, he testifies: "India's sacred literature, such works as the Vedas, the upanishads the Girta, and the sayings of the Buddha, have thrown more light for me personally on the gospels than has any teaching from a Christian source. These same books have also shaped my philosophy and imparted to my life a meaning which it previously lacked. And I belive that what has happened to me has happened to many others who on growing up, were unable to accept the doctrines not of Christianity itself but of the Christian Church.

'There was a breadth, a profundity, and a clarity in India's sacred literature which we failed to find in Church teaching. There was also a modernity in it which brought the Vedanta into line with the more recent teaching of twentieth century science. It is not surprising that so many of our intellectuals are turning in the direction of the Vedanta."

From the Hindu point of view, therefore, preaching would mean teaching in the sense of explicating abstruse religious doctrines. on the one hand, and imparting instruction about controlled liying, on the other. This is as true of the preaching of the ancient Upanishadic sages as of the modern Ramakrishna swamis. In every case the essential note is enlightenment, making clear to the understanding and giving practical guidance to the initiate.

Not so the preaching of the gospel. For it is testifying to a transcendent constraint, a total demand made upon men who recognize in the authority of the Word of God revealed in Christ Jesus. This demand is not so much a demand that we should do something as a demand that we should allow something to be done in us. It is not that we are expected to produce something out of ourselves, or to achieve something out of our strength, but that we are expected to allow another to work His will with us.'

Prof. P. J. Mehta voices the general opinion of Hindu religious leaders when he gives advice: "By all means discuss your faith with us, share your views and your experiences with us but............ .... India would like to suggest that the true missionary is one who. by both example and precept, helps the other to live his own faith more perfectly and not to forsake to the missionary's faith."

—o—

Printed and Published by N. M. Abraham B. A. at the Malayala Manorama Press, Kottayam.